

KÜRTSZÓ

„A HETEDIK ANGYAL IS MEGFÚJTA KÜRTJÉT.
HATALMAS SZÓZATOK HANGZOTTAK A MENNYBEN.”

AZ IGE MELLETT

- Küldetésünk a világban
- „Rendelj magadnak útjelzőket!”
- Isten lehelete új életet hoz oda, ahol az lehetetlen

AZ IDŐK JELEI

- Keresztény Európa, a vasárnap mint közös pihenőnap

A BIZONYSÁGTÉTELEKBŐL

- A Szentírás biztos vezetőnk

MINDENNAPI KERESZTÉNYSÉG

- Milyen megújulásra van szükség istentiszteleteinket illetően?

TÁBORAJÁNLO

Kedves Olvasóink!

Ebben a negyedévben a nagy küzdelem közös Biblia-tanulmányunk tárgya. Elgondolkodtató, hogy naponta mennyire érintettek vagyunk saját szerepünk és közreműködésünk által ennek a küzdelemnek az alakulásában, lefolyásában. Mennyire számít minden hitbeli döntésünk, odaszánásunk vagy mindezek hiánya, hiszen „...látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek” (1Kor 4,9). Minden tudatos választásunk, befolyásunk „élet illata az életre” vagy „halál illata a halálra”, és a mennyei könyvekben megörökített feljegyzések tanúskodni fognak ellenünk vagy mellettünk a kegyelemidő lezártakor. Milyen drámai tehát ez a küzdelem, amelynek aktív részesei vagyunk!

Körülöttünk forrong a világ, háborús konfliktusok ütik fel a fejüket hol itt, hol ott, és amikor már úgy látszik, hogy komoly, globális vészhelyzet alakulna ki, Isten fékező keze hirtelen lecsillapítja a dolgok kibontakozását, ismét némileg meghosszabbítva a kegyelmi időt. Milliók szenvednek a földön, „fohászodik és nyög” az egész teremtett világ. Nyakunkon a klímaválság, bolygónk már nem sokáig bírja az ember által okozott kártételeket.

Az evangéliumi munkára adatott időnk közben egyre szűkül. Nem szabad fásulttá válnunk és elcsüggednünk a látható körülmények miatt. Kezünkben van a térkép és az iránytű, tudjuk a bekövetkező események profetikus vázlatát. Mennyire szükséges most, hogy „...mi is, kiket a bizonyosságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkönyékező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtér” (Zsid 12,1). „Igen nagy és becses ígéreteket kaptunk, hogy azok által isteni természet részesévé lehessünk” (2Pt 1,4), és igazoljuk az egész világmindenség előtt, hogy Isten szent, jó és igaz.

Fogadjuk hát be mindennap a menny által felkínált erőt!

U. V.

Az Ige mellett

- Küldetésünk a világban 2
- „Rendelj magadnak útjelzőket!” 4
- Isten lehelete új életet hoz oda, ahol az lehetetlen 5

Az idők jelei

- Keresztény Európa, a vasárnap mint közös pihenőnap 6

A Bizonyágtételeket olvasva

- A Szentírás biztos vezetőnk 9

Kitekintő

- Mogács József: Látványkereszténység 11

Táborajánló

12

Mindennapi kereszténység

- Milyen megújulásra van szükség istentiszteleteinket illetően? 14

Tapasztalatok

- Napjaink a Wildwood Életmódközpontban (3. rész – Wildwood, egészségexpó, missziós út) 21
- Hálaadás
Keresztységem tizenhetedik évfordulójára 24

Gyermekeknek

- A hatalmas ajándék 26

Búcsúzunk

- Nagy Amand Henrik 28
- A temetési igehirdetés 28
- Megemlékezés Szerencsi Pálné Zolnai Mária Magdolna testvérünkről 31
- Morva Kálmánné Heizler Ágota 32
- Özv. Szőke Jánosné Viki néni 34
- Lévai Béláné Berendi Etelka 35

KÜLDETÉSÜNK A VILÁGBAN

„Mikor pedig abban a városban üldöznek titeket, szaladjatok a másikba. Mert, bizony mondom néktek, be sem járjátok Izráel városait, míg az embernek Fia eljövend.” (Mt 10,23)

Amikor ezt az igét olvassuk, nehézségeink lehetnek a megértéssel. Mire utalt Jézus az idézett igevers második mondatával?

Az evangéliumnak abból a fejezetéből való ez az igevers, amely a tizenkét tanítvány missziószolgálatra való kiküldéséről szól, Jézus hozzájuk intézett útmutatásait tartalmazza. Nem csak akkori tanítványait tartotta Jézus szem előtt, mikor ezt a tanítást a tizenkettő elé tárta, hanem mindenkori tanítványait is, az idők végéig. Ahhoz hasonlóan, ahogyan úgynevezett főpapi imájában is tanúságot tett erről: „Nem csak őrettük könyörögök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek

majd énbennem.” (Jn 17,20) A későbbi tanítványok nemzedékeinek szól ugyanis az a nagy megbízatás, ami ugyancsak Jézus főpapi imájában hangzott el: „Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.” (Jn 17,18)

Amikor Jézus kiküldő beszéde elhangzott a tizenkettő részére, Izráel volt még csak a számukra kijelölt munkaterület. A Jézus feltámadása és mennybemenetele utáni, további tanítványi nemzedékeknek viszont már a föld minden országa és népe a munkaterületük. „Menjetekek el széles e világra, tegyetekek tanítvánnyá minden népet...” – hangzott Jézus nagy misszióparancsa (Mt 28,19). Az üldözésnek sem szabad visszarettenenie a tanítványokat ettől a munkától: ha az egyik városban üldözik őket, fussanak a másikba, ha ott is, akkor a harmadikba, de a munkát ne hagyják abba! A Jézus második adventje előtt élő tanítványok megbízatása különösen hangsúlyosan vonatkozik az egész világra. „Minden népnek, az egész földön”, „minden ágazatnak, nyelvnek és népnek” hirdetniük kell az eredeti, hiteles evangéliumot, az örökkévaló evangéliumot (Mt 24,14; Jel 14,6–12).

Ezért az evangéliumhirdetés munkájának soha nem szabad szünetelnie, folytatódnia kell, egészen az Úr eljöveteléig. Ez a munka sohasem fogy ki. Ellen G. White a következő megjegyzést fűzi az idézett igéhez:

„Amíg a mennyben el nem hangzik ez a szó – »bevégeződött« –, addig mindig lesz hely, ahol dolgozhatunk, mindig lesznek szívek, akik befogadják az üzenetet. Azért »ne fáradjunk bele a jótettekbe, mert ha bele nem fáradunk, annak idején aratni is

Jézus misszióra küldi tanítványait.
Ismeretlen szerző (reichenai iskola),
1010 körülől

fogunk» (Gal 6,9).” (*Bizonyságtételek*, VI. köt., 478. o.)

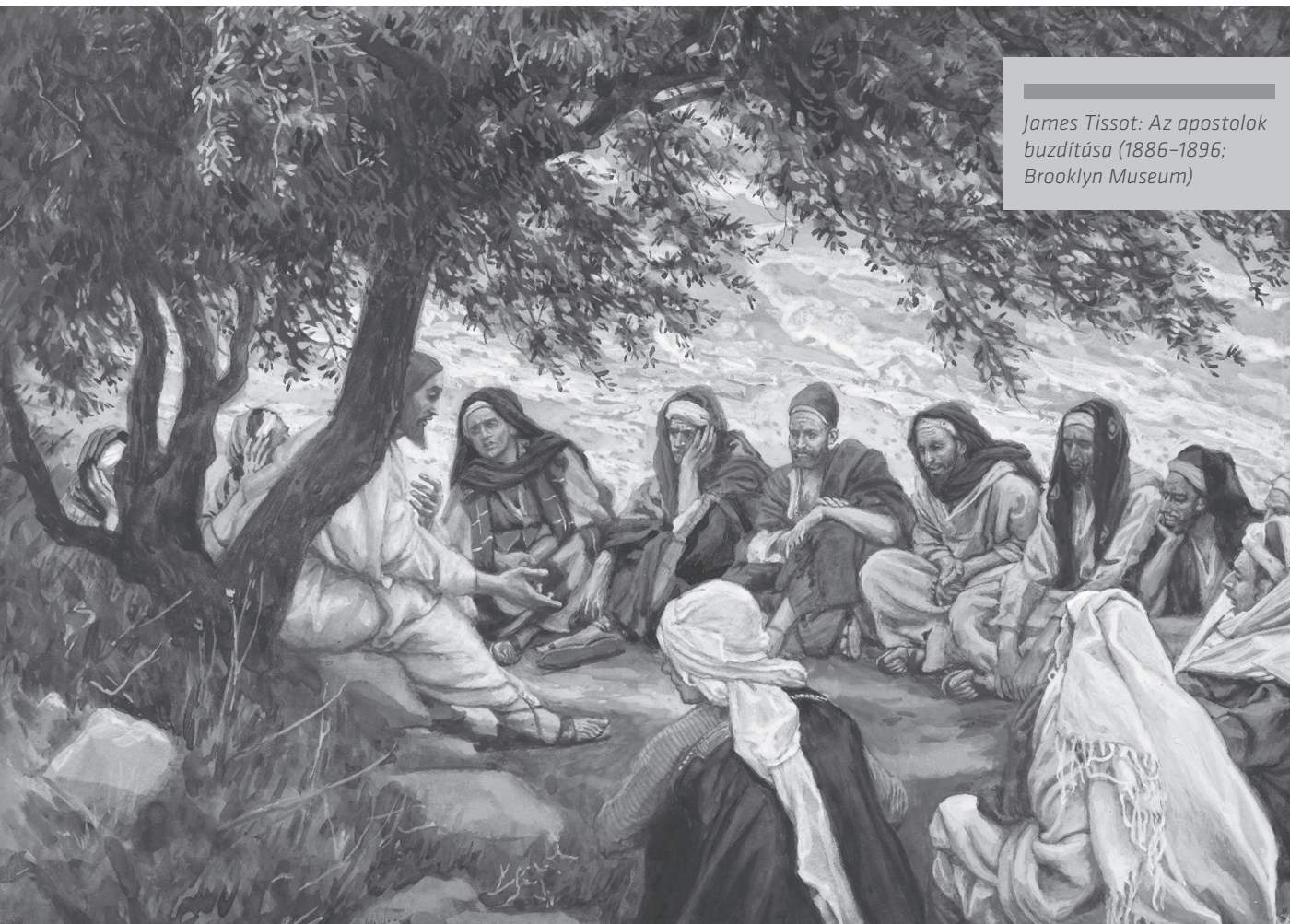
Ide kíváncsoznak az alábbi, másutt olvasható bizonyságtételekből származó idézetek is:

„Az Úr munkájának terjednie és bővülnie kell, míg csak körül nem öleli a világot... Amikor minden dolog vége elközelget, a gyülekezet buzgalmának túl kell szárnyalnia az őskeresztény hívők odaadását.” (*Bizonyságtételek*, VII. köt., 15–16. o.) „*A legkevesebbet ígérő területeket is komolyan, határozottan át kell dolgoznunk.*” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 18. o.)

Bárcsak megszívlelnénk: „Hol vannak az erőfeszítések annak érdekében, hogy új területeket nyissunk meg...? Mi újra és újra ugyanazt a földet tapossuk... Még mindig a mozdulatlan állapot-

tásban vagyunk. *Mikor lesznek a parlagon heverő helyek és városok megmunkálva? Kezdődjön el a magvetés, halogatás nélkül, sok helyen...!* Ó, mennyire fülembre cseng éjjel-nappal: »Menjetelek előre! Vegyetek munkába új területeket, lépjetelek új mezőkre...« *Amint helyről helyre utazunk, s magunk mögött hagyjuk a házakat, tegyük fel magunknak a kérdést: vajon az itt élő emberek hallották-e már az üzenetet? ...Tudják-e, hogy minden test vége elérkezett, s hogy Isten ítéletei csakhamar lesújtanak a földre?»* (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII. köt., 3–4. o.; VIII. köt., 24–27. o.; *Spalding–Magan Gyűjtemény*, 164. o.; *Az evangélium szolgálói*, 218–219. o.; *Evangelizálás, a Terjeszkedő evangelizálás c. feje.*)

V. Zs.

James Tissot: Az apostolok buzdítása (1886–1896; Brooklyn Museum)

„Rendelj magadnak útjelzőket!”

A címadó felhívást a Biblia ószövetségi iratgyűjteményében, Jeremiás próféta könyvében találjuk. Teljes egészében így hangzik: „*Rendelj magadnak útjelzőket, rakj útmutató oszlopokat, vigyázz az ösvényre, az útra, amelyen mentél, jöjj vissza, Izraelnek leánya, jöjj vissza ide, a te városodba!*”

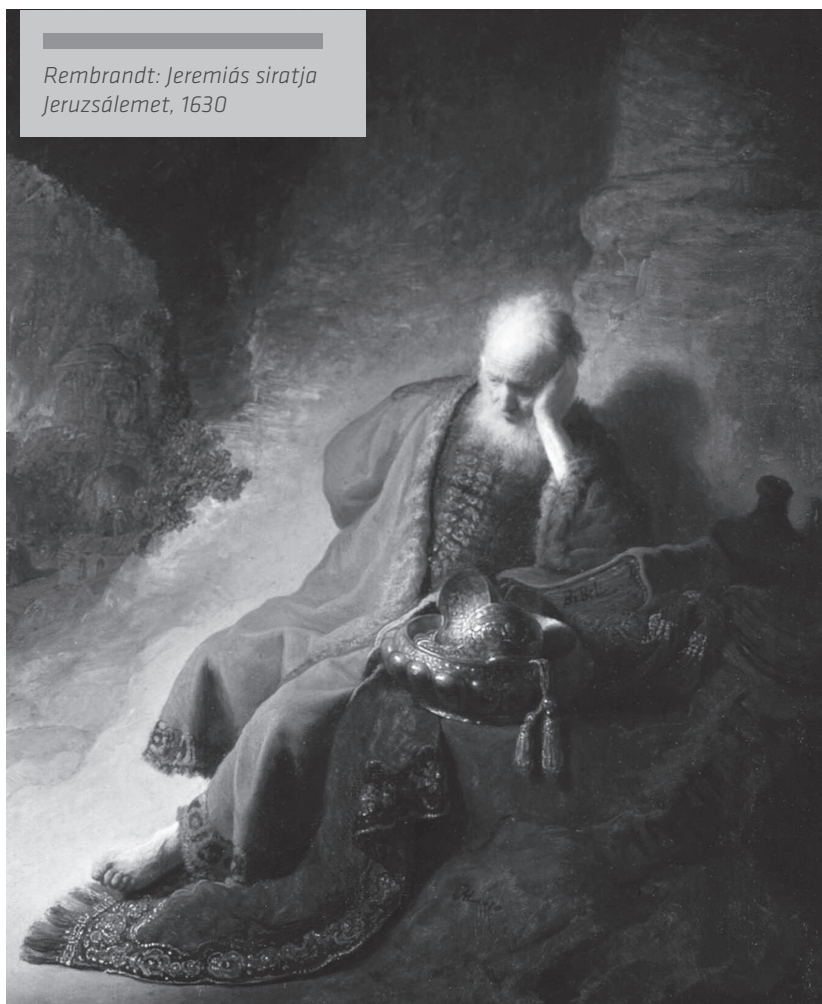
A közvetlen történelmi szituációt tekintve az i. e. 7. és 6. század fordulóján járunk, a zsidó nép egyik legválságosabb korszakában, hetvenéves babiloni fogságának kezdetén. Az idézett szavak egyszerre fejeztek ki megrovást és bátorítást. Jeremiás üzenete szerint a fogság nem valamiféle balszerencse, hanem Isten történelmi fenyítéke. Mégpedig azért, mert – miként erre a korábbi és a kortárs próféták is erőteljesen figyelmeztettek – Izrael mindeddig hűtlen volt Istenéhez, a Vele kötött szövetséghez, az Általa kinyilatkoztatott magas rendű erkölcsiséghez. Nem végezte el a rábízott missziót sem a népek között, hanem hasonlítani igyekezett azokhoz, átvéve szokásait, erkölcsüket és bálványimádó, olykor még emberáldozattal is terhelt kultuszait. Istennél tehát úgyszólván betelt a pohár: a fogság elkerülhetetlen lett. Másfelől viszont a kemény ítéletbe vigasztalás is vegyült. Az útjelzők elhelyezése, az útra való vigyázás és a hazahívás szavai félreérthetetlenül hirdették, hogy a fogság nem végleges, lesz visszatérés abból, és amikor betöltötte célját, Izrael megújulva, tiszta lappal állhat fel ismét a történelem színpadára.

„Rendelj magadnak útjelzőket, rakj útmutató oszlopokat!” – E jelképes szavak korszakoktól, földrajzi és etnikai hovatartozástól függetlenül mindannyiunkhoz szólnak: Ne felejtsd, hogy ki vagy, hogy honnan hova tartasz, hogy mire hívatnál el, hogy küldetésed van ebben a világban és

a léted nem céltalan. Helyezd el tudatodban és tartsd számon az útjelzőidet: az életedet szegélyező, annak medret adó és irányt mutató eseményeket, legyenek azok bár örömteliek vagy keservek. Hiszen ezek öntik formába lényedet, szilárdítják meg identitásodat és tartják fent az idő- és személyiségbeli folytatólagosságot gyermekségedtől fogva aggkorodig. Az útjelzőid végső soron te magad vagy.

Mindezen felül: e szimbolikus útjelzők nemcsak a múltadat és jelenedet rögzítik, hanem előrevetítik a jövődet is. Tanácsolnak egyszersmind, hogy tudatosan alakítsd azt. Felügyeld és tartsd kézben a sorsodat. Ne hagyj, hogy a jövő lehetséges eseményei vakon találjanak rád, s véletlenszerűen, mintegy téled függetlenül történjenek meg

Rembrandt: Jeremiás siratja Jeruzsálemet, 1630

veled. Ugyanakkor ismerd fel a mögöttük munkálkodó gondviselést is. Azaz: „vigyázz az ösvényre, az útra, amelyen mentél!”

A zsidó fogolycsapatokat i. e. 605-től kezdődően három hullámban hurcolták el Babilóniába. Ám a megjövendölt hetven év leteltével, i. e. 535-ben Nagy Kürosz, a babiloni hegemoniát megtörő méd-perzsa szövetség királya hazaengedte a népet. Noha a lehetőséggel csak a kisebbség élt, ez egy megtisztult kisebbség volt. Tény, hogy a fogság utáni Izraelben már nem gyakoroltak bálványkultuszokat. A történelmi fenyíték és a szabadulás kegyelme – illetve az ezekre emlékeztető „útjelzők” – elérték a céljukat.

Isten lehelete új életet hoz oda, ahol az lehetetlen

Tudjuk, hogy Ábrahám neve eredetileg Ábrám volt (1Móz 17,1). Miután Isten megerősítette vele kötött szövetségét, a héber ábécé ötödik betűjét, saját szent nevének (EloHim) egy betűjét beillesztette Ábrám nevébe, így jött létre az Ábrahám név.

Amikor héberül kiejted az Ábrahám szót, hallhatsz az Ábrahám nevébe beillesztett „hei” betű leheletfinom hangját.

Sára korábban Szárai néven volt ismert (1Móz 16,1), amíg Isten meg nem erősítette a szövetséget Ábrahámmal, 1Móz 17. szerint. Isten szintén beillesztette a „hei” (H) betűt a Szárai névbe, így lett ő Sára. Ismét a lélegzetvétel hangját halljuk a Sára és Ábrahám nevekbe beillesztve.

Isten tehát szimbolikusan az Ő nevét oltotta bele ebbe a házaspárba, hogy a lehetetlen megtörténhessen, hogy idős koruk ellenére gyermekük lehessen. Mert ahol Isten életének lehelete jelen van, ott abszolút minden lehetséges.

Raúl Herrera Rasmussen

A hazatéréssel küzdelmes, de felívelő korszak kezdődött, melynek során fizikai és lelki értelemben is újjáépült az ország. És bár a rákövetkező évszázadok ismét hanyatlást hoztak (más jellegű, a bálványimádásnál cseppet sem jobb kísértések vettek erőt a zsidóságon), de a babiloni fogság nyomán nyert hitbeli és etikai „lendület” nem fogyott el teljesen. Legalábbis egyesek még bő fél évezred múltán is őrizték az Istennel kötött szövetségnek a fogság révén megújult örökségét. A maradék nép e maradéka által valósulhatott meg az Izrael történelmi küldetését betetőző esemény: a Messiás eljövetele.

Prancz Zoltán

Az angyal megjelenik Sárának
Giovanni Battista Tiepolo freskóján.
(Udinei püspöki palota, 1726-1728)

Keresztény Európa, a vasárnap mint közös pihenőnap

Az elmúlt időszakban két olyan figyelemre méltó esemény történt, amelyek arról tanúskodnak, hogy a nagyobb keresztény egyházak ökumenikus egységben fokozzák törekvéseiket annak érdekében, hogy megvalósulhasson az Európai Unió ún. rekrisztianizációja, vagyis keresztény alapokra helyezése. (Ennek gyakorlati megvalósítását illetően többféle elképzelés és módszerbeli verzió létezik, az alábbiakban azt láthatjuk, hogy e módszerbeli különbségek a lényegyet nem igazán érintik.)

1. Az Európai Parlament választására időzítve – tehát kifejezetten politikai természetű törekvés-ként – az *Európai Unió [Katolikus] Püspöki Konferenciáinak Tanácsa* (ez az EU tagállamainak katolikus püspöki kari vezetőségét tömörítő szervezet), illetve az *Európai Egyházak Konferenciája* (ez egy protestánsokat, ortodoxokat és anglikánokat tömörítő ökumenikus szervezet) egy felszólítást adott ki, mely szerint „Európának vissza kell térnie a keresztény gyökerekhez a júniusi választások előtt”¹

Az eseményről tudósító hírügynökség beszámolója szerint az említett kiadványban az egyházak „megjegyezték, hogy az uniós polgárok jelentős része, akik Európa jövőjét a keresztény értékek szemüvegén keresztül látják, »most úgy érzik, hogy marginalizálva vannak, mivel nincs lehetőségük arra, hogy önállóan és megkülönböztetett módon fejezzék ki álláspontjukat és véleményüket»”. „Azt is észrevettük – folytatja a szöveg

–, hogy a keresztény értékekre való megfelelő utalás a vonatkozó uniós szövegekből kimaradt.” „A keresztény értékek, amelyeket az európai polgárok nagy része magáénak vall, »garanciát nyújthatnak arra, hogy biztonságban közelítsük meg az előttünk álló változásokat és kihívásokat»” – fogalmaz a szöveg. „Ennek érdekében – a hivatkozott beszámoló szerint – minden európai frakció számára elengedhetetlen, hogy a keresztény értékeket figyelembe vegyék a politikában, különösen az alapvető kérdésekben, »és egy olyan labirintusszerű politikai környezetben, ahol a polgárok különösen aggódnak az esetlegesen változó és instabil normák miatt«.” A nyilatkozat aláírói „kifejezték elkötelezettségüket a dinamikus és inkluzív együttműködés mellett, annak érdekében, hogy előmozdítsanak »egy pozitív európai menetrendet«, amelyben a keresztény értékek inspirációként szolgálnak.”

Emellett „nyílt és stabil párbeszédre szólítottak fel az egyházakkal a Lisszaboni Szerződésben foglaltak szerint, és külön felszólították az Európai Unió politikai csoportjait, a különböző politikai pártokat és az Európai Parlament valamennyi jelöltjét, hogy ismerjék el a keresztény értékeket »az európai projekt egyik fő alapjaként«”.

Az itt leírtak gyakorlatilag hűen követik az EU kapcsán eddig képviselt – úgynevezett – keresztény egyházi politizálás hagyományát, amely a kereszténység elveinek politikai eszközökkel történő érvényesítését kifejezetten kívánatosnak tekinti. Érdekes ellentmondás, hogy míg nyíltan felszólítanak arra, hogy az egyes európai pártok „június közeledtével népszerűsítsék a keresztény értékeket a politikai programokban és a választások előtti kampányokban”, addig azt is kéri,

¹ Európának vissza kell térnie a keresztény gyökerekhez – mondják az uniós egyházak a júniusi választások előtt. <https://cruxnow.com/> – 2024. márc. 21.

hogy az EU vezetői és szervezetei „harcoljanak a keresztény értékek politikai szempontok és etnikai-rasszista narratívák érdekében történő instrumentalizálása ellen”.

Ez az ellentmondás azzal oldható fel, hogy ez utóbbi felszólítás a kifejezetten szélsőjobboldali nacionalista keresztény pártokkal szemben fogalmazódott meg, amelyek szalonképtelensége nem-hogy használna az említett rekrisztianizáció ügyének, hanem kifejezetten árt neki, mivel lejáratja azt, és elriasztja a többséget.

2. A másik, a fentivel szinte egy időben megjelent kiáltvány szerzője az úgynevezett *Európai Vasárnap Szövetség* intézőbizottsága. Ez a szövetség számos egyházi szervezetet magában foglal, így például a korábban már említett *Európai Unió* [Katolikus] *Püspöki Konferenciáinak Tanácsát* is. A kiáltvány szintén a 2024-es európai uniós választások alkalmából jelent meg.

A kiáltvány teljes szövege a következő:²

2 https://www.comece.eu/wp-content/uploads/sites/2/2024/03/European-Sunday-Alliance-EU-elections-manifesto-2024-draft-20231212_06.pdf

Közös pihenőnap bevezetése a munkavállalók számára az EU-ban

Az Európai Vasárnap Szövetség a nemzeti Vasárnap Szövetségek, szakszervezetek, civil társadalmi szervezetek és vallási közösségek hálózata, amely elkötelezett amellett, hogy felhívja a figyelmet az azonos napon tartott szabadidő egyedülálló értékére európai társadalmaink számára.

A programot egy olyan irányítóbizottság koordinálja, amelyben az EU Püspöki Konferenciájának Bizottsága (COMECE), a németországi evangélikus egyház (Evangelische Kirche in Deutschland, EKD), a Független Szakszervezetek Európai Konföderációja (CESI) vesz részt, továbbá az Európai Katolikus Családszervezetek Szövetsége (FAFCE), az Európai Szolgáltatási Dolgozók Szakszervezete (UNI Europa), a Don Bosco International (DBI), a Jezsuita Európai Szociális Központ (JESC), a Fiatal Keresztény Munkások Nemzetközi Szövetsége (JOCI-IYCW), a Német Vasárnapi Szövetség és az Osztrák Vasárnapi Szövetség.

A 2024 júniusi európai uniós választások alkalmából az Európai Vasárnap Szövetség intézőbizottsága felkéri az érdekelt politikai döntéshozókat, hogy támogassák az azonos napon megtartott szabadidő ügyét, amely kulcsfontosságú szerepet játszik a mentális egészséggel kapcsolatos problémák és a magányosság kezelésében társadalmunkban, különösen

- annak biztosításával, hogy minden vonatkozó uniós jogszabály és nem jogalkotási intézkedés tiszteletben tartsa és támogassa az EU-ban élő és dolgozó valamennyi ember számára a heti pihenőnap védelmét, amelynek főszabály szerint vasárnapra kell esnie, a munkavállalók egészségének védelme, a munka és a magánélet jobb egyensúlyának előmozdítása, valamint különösen a családok és a fiatal munkavállalók számára a vallási összejövetelekre és a közösségi, társadalmi és vallási aktivitásra szánt megfelelő idő előteremtése érdekében;

- a fenntartható munkaidő-beosztást garantáló uniós jogszabályalkotás révén, ideértve többek között a munkahellyel való kapcsolat [szabadidő idejére való] megszakíthatóságához való jogot, valamint a tisztességes munka elvén alapuló, az egyes munkavállalók és ezáltal a társadalom, valamint a gazdaság egészének javát szolgáló uniós jogszabályokat;

- tekintetbe véve az egységesen vasárnapra eső szabadidő által képviselt nagy értéket és pozitív hatást, amikor korunk olyan sürgető kihívásaira, mint például a magány és az ehhez kapcsolódó mentális egészségi problémák megoldására keressük a választ.

AZ IDŐK JELEI

Mivel a kiáltványt kiadó *Európai Vasárnap Szövetség* többek között az 1. pontban említett felszólítás egyik szerzőjét, vagyis az *Európai Unió* [Katólikus] *Püspöki Konferenciáinak Tanácsát* is magában foglalja, biztosak lehetünk abban, hogy a két szöveg összehangoltan jelent meg. Ebből az következik, hogy valójában az Európai Unió keresztény értékeihez való visszatérés (vagyis az 1. pontban említett felhívás) áll a vasárnapünnepelés kérdése mögött is, amit a szöveg próbál a mentális egészség kérdése mögé bújtatni, nyilvánvalóan azzal a céllal, hogy a kiáltvány a világi, szekuláris csoportok (pl. szakszervezetek) számára is elfogadható legyen.

A lényeg azonban az, hogy a két szöveget egymás mellé téve kiderül, hogy a „keresztény értékekhez való visszatérés” tényleg nem pusztán elvont, lelki törekvés, hanem olyannyira konkrét vallási törvénykezést jelentene, mint például a va-

sárnap fokozatos törvénybe iktatását. Látnunk kell ugyanakkor, hogy ezt a törekvést egyelőre ilyen áttételekkel, „becsomagolva” tudják csak előterjeszteni. Nyilvánvalóan azért, mert még nem érett meg rá a közvélemény, minthogy az események időrendisége alapján még több olyan megrázkódtatásnak kell érnie a világot, amely végül kiváltja az ehhez szükséges lélektani állapotot, illetve ebből fakadóan létrejön az a vallási-politikai konstrukció, amelynek mintegy szimbolikus pecsétje egy ilyen ünnepnap törvénybe iktatása (ahogy korábban is a történelemben).

Mindenesetre a fentebb említett kiáltványok önmagukban is jelzik az irányt és a szándékot, attól függetlenül, hogy ezek érvényesítésének jelenleg éppen mekkora a realitása, illetve mennyit kell még formálni, finomítani ennek módját.

P. D.

A Szentírás biztos vezetőnk

Isten azért adta nekünk az Igét, hogy megismerjük tanításait, és hogy mi magunk is megtudjuk, mit kíván tőlünk. Amikor a törvénytudó ezzel a kérdéssel fordult Jézushoz: „*Mi jót cselekedjek, hogy örök életet nyerjek?*” (Mt 19,16), a Megváltó a Szentíráshoz irányította őt, mondván: „*A törvényben mi van megírva? Mint olvasod?*” (Lk 10,26). A tudatlanság nem menti fel sem a fiatalokat, sem az időseket, és nem mentesíti őket az Isten törvényének áthágásáért járó büntetés alól, hiszen a kezükben van e törvény és annak minden alapelve és követelménye, hitelesen bemutatva a Szentírás lapjain. Nem elég a jó szándék, nem elég azt tenni, amit az ember helyesnek tart vagy amit a lelkész mond helyesnek. Az ember saját lelkének üdvössége forog kockán, és neki magának kell kutatnia a Bibliát. Bármilyen erős legyen is a meggyőződése, bármennyire is biztos abban, hogy az igehirdető tudja, mi az igazság, erre nem alapozhat. Van egy térkép, amely minden útjelző táblát megmutat a mennybe vezető úton, ezért nem szükséges találgatnia.

Minden értelmes lény első és legfőbb kötelessége, hogy megtanulja a Szentírásból, mi az igazság; azután pedig a világosságban kell járnia, és másokat is arra buzdítania, hogy kövessék példáját. Nap mint nap szorgalmasan tanulmányoznunk kell a Bibliát, mérlegre téve minden gondolatot és összevetve szöveget szöveggel. Isteni segítséggel saját magunknak kell kialakítanunk a meggyőződésünket, ahogyan Isten előtt is nekünk kell felelnünk önmagunkért.

Elménk minden képességét latba kell vetnünk a Szentírás tanulmányozása során, és értelmünket arra kell használnunk, hogy a halandó ember képességeihez mértén felfogjuk Isten mélységes dolgait, ugyanakkor nem szabad elfelejtenünk, hogy a gyermeki engedelmség és alázat a tanítványság valódi lelkülete. A Szentírás nehezebben érthető részeit sohasem lehet ugyanazokkal

a módszerekkel megközelíteni, mint amilyenekkel a filozófiai problémákat szokás. A Biblia tanulmányozásába nem azzal a magabiztossággal kell belevágnunk, amellyel oly sokan a tudományok területére lépnek, hanem az Istentől függő, imádságos ráhagyatkozással és az ő akaratának megismerésére irányuló őszinte vágyakozással. Alázatos és tanítható lélekkel kell jönnünk, hogy a nagy VAGYOK-tól ismereteket szerezzünk. Ellenkező esetben a gonosz angyalok annyira elvakítják elménket és megkeményítik szívünket, hogy az igazság nem fog hatni ránk.

A Szentírás sok olyan része, amelyet képzett emberek titokzatosnak vagy jelentéktelennek nyilvánítanak, tele van vigasztalással és útbaigazítással azok számára, akik Krisztus iskolájában tanultak. Az egyik oka annak, hogy sok teológus nem érti világosabban Isten Igéjét az, hogy szemet hunynak olyan igazságok előtt, amelyeket nem akarnak átvinni a gyakorlatba. A bibliai igazságok megértése nem annyira az értelemnek a kutatásra fordított erőfeszítésén, mint inkább a céltudatosságon és az igazság komoly keresésén múlik.

A Bibliát sohasem szabad imádság nélkül tanulmányozni. Egyedül a Szentlélek képes megtanítani bennünket arra, hogy átérezzük a könnyen érthető dolgok fontosságát, és meggátolni bennünket a nehezen érthető igazságok elferdítésében. A mennyei angyalok feladata, hogy felkészítsék a szívet Isten Igéjének olyan mértékű megértésére, hogy az a szépségével elbűvöljön, figyelmeztetéseivel óvjon, ígéreteivel bátorítson és megerősítsen minket. A zsolttáros kérését magunkévá kell tennünk: „*Nyisd meg az én szememet, hogy szemléljem a te törvényednek csodálatos voltát.*” (Zsolt 119,18) A kísértések gyakran azért tűnnek ellenállhatatlannak, mert az imádság és a Biblia tanulmányozásának elhanyagolása miatt a megkísértett nem tud könnyen visszaemlékezni Isten

A BIZONYSÁGTÉTELEKET OLVASVA

ígéreire, és nem képes a Szentírás fegyvereivel szembeállni a Sátánnal. De angyalok veszik körül azokat, akik hajlandók elfogadni az isteni dolgokban való tanítást, és a próba idején éppen azokra az igazságokra emlékeztetik őket, amelyekre szükségük van. Így, amikor az ellenség szinte áradatként érkezik, az Úr Lelke zászlót emel ellene.

Mindenkinek, akinek fontosak örökkévaló érdekei, résen kell lennie a kételkedés behatolása ellen. Az igazság pilléreit fogják megtámadni. Lehetetlen a modern hitetlenség gúnyolódásainak és álokoskodásainak, alattomos és kártékony tanításainak hatósugarán kívül maradni. Sátán minden társadalmi osztályhoz alkalmazkodik kísértéseivel. Az iskolázatlanokat tréfával vagy gúnyolódással támadja, míg a művelteket tudományos ellenvetésekkel és filozófiai érveléssel ostromolja, amelyek egyaránt arra szolgálnak, hogy bizalmatlanságot ébresszenek vagy megvetést keltsenek a Szentírás iránt.

Még a kevés tapasztalattal rendelkező fiatalok is kételyeket bátorognak felvetni a kereszténység alapelveivel kapcsolatban. És ez a fiatalkori hitetlenség, bármennyire is megalapozatlan, nagy hatással van rájuk. Így sokan arra hajlanak, hogy gúnyt űzzenek atyáik hitéből és ellenszegüljenek a kegyelem Lelkének. Sokak életét, amely Isten tiszteletére és a világ áldására lehetett volna, megrontotta a hitetlenség fertőző lehelete. Mindazok, akik az emberi ész hivalkodó döntéseiben bíznak, s azt képzelik, hogy Isten bölcsessége nélkül is meg tudják magyarázni az isteni titkokat és el tudnak jutni az igazságra, Sátán csapdájába esnek.

A világtörténelem legünnepélyesebb időszakát éljük. A Föld népes tömegeinek sorsa hamarosan eldől. Saját jövőbeli jólétünk és mások lelkének üdvössége is azon múlik, hogy milyen utat követünk most. Az igazság Lelkének kell vezetnie bennünket. Krisztus minden követőjének komolyan fel kell tennie a kérdést: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (Csel 9,6) Meg kell aláz-

kodnunk az Úr előtt bőjtöléssel és imádsággal, és sokat kell elmélkednünk az Ige kijelentésein, különösen az ítélet jelenetein. Most mély és élő tapasztalatokat kell szereznünk Isten dolgaiban. Nincs egyetlen elvesztegetni való pillanatunk sem. Életbevágóan fontos események zajlanak körülöttünk, Sátán elvarázsolt földjén vagyunk. Ne aludjatok, Isten őrállói! Az ellenség a közelben leselkedik, készen arra, hogy bármelyik pillanatban, ha ellankadtok és álmosak lesztek, rátok törjön és prédájává tegyen benneteket.

Sokan megtévesztettek Isten előtti valódi állapotukat illetően. Gratulálnak maguknak azokhoz a rossz cselekedetekhez, amelyeket nem követnek el, és elfelejtik felsorolni azokat a jó és nemes cselekedeteket, amelyeket Isten megkíván tőlük, de amelyeket elmulasztottak végrehajtani. Nem elég, hogy ők fák Isten kertjében. Azzal kell eleget tenniük az Ő elvárásainak, hogy gyümölcsöt teremnek. Felelősségre vonja majd őket azért, hogy nem teljesítették mindazt a jót, amit az Ő kegyelme által felvértezve megtehettek volna. A menyeyei könyvekben úgy vannak bejegyezve, mint a földet terhelő fák. De még ennek az osztálynak az esete sem teljesen reménytelen. Azokért, akik semmibe vették Isten kegyelmét, és visszaéltek irgalmával, a hosszútűró szeretet szíve még mindig könyörög. „Ezért mondja: Serkenj föl, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog néked a Krisztus. Vigyázzatok tehát, hogy megfontoltan járjatok..., áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok.” (Ef 5,14–16)

Amikor eljön a próbatétel ideje, azok, akik Isten Igéjét tették életük mércéjévé, elő fognak tűnni. Nyáron nincs észrevehető különbség az örökzöldek és más fák között; de amikor a tél fagyos fuvallata elérkezik, az örökzöldek változatlana-

nok maradnak, míg más fák elveszítik lombjukat. Így a hamis szívű hitvallót most még nem lehet megkülönböztetni az igazi kereszténytől, de már közeleg az idő, amikor a különbség nyilvánvalóvá lesz. Csak támadjon fel az ellenségeskedés, uralkodjék ismét a bigottság és az intolerancia, lánghozjon fel az üldözés, akkor a félszívűek és képmutatók meginognak és feladják hitüket; de az igaz keresztény szilárdan áll majd, mint a szikla, hite erősebb, reménye fényesebb, mint a jólét napjaiban.

Így szól a zsoltáros: „Mert a te bizonyosságaid az én gondolataim.” (Zsolt 119,99/b) „A te határozataidból leszek értelmes, gyűlölöm azért a hamisságnak minden ösvényét.” (Zsolt 119,104) „Boldog az az ember, aki megnyerte a bölcsességet.” (Péld 3,13) „Mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem fél, ha hőség következik, és a levele zöld marad; és a száraz esztendőben nem retteg, sem a gyümölcsözéstől meg nem szűnik.” (Jer 17,8)

(Review and Herald, 1914. szeptember 10.)

KITEKINTŐ

Mogács József: Látványkereszténység

A napokban került a kezem ügyébe egy könyvecske, Mogács József Látványkereszténység című kis kötete. Nehéz letenni, sodrása van. Koncentrált igazságok halmaza. De nem is szaporítom a szót, inkább röviden idézek belőle:

„A hit megpróbáltatlik. Az üres vallásosság előbb vagy utóbb kihull a rostán. Elég a hatalom ferde szeme, hogy emberek tömegével bevonuljanak vagy kivonuljanak a templomokból. Amiként az inkvizíció hatalmi „kereszténysége” nem tudta kiirtani az élő hitet, a szelídebb szocializmus ateizmusa is csak az üres vallásosságot ölte ki a társadalomból.

A vallásoskodó hitnek rengeteg kapaszkodója van, mert hirdeti ugyan, hogy Isten létezik, de túl messze van számára. Megfoghatóvá kell tennie a láthatatlant. A szentképektől a vezetők iránti ra-

jongáson át, az ereklyéken, a luxustemplomokon, az extázisig hajszolt vallási tébolyon keresztül egészen az aklon kívüliek megvetéséig igen széles a skála. Visszaigazolásra vágyik, mert valójában bizonytalan. A külsőségek tartják egyben. Holt tárgyakba kapaszkodik, és nem az élő Istenben keresi a biztonságát, hanem a hozzá hasonlók között. Számára az isteni hatalom a világi hatalom mása. Ezeket a jelképeket érti. A pompa, az arany, a monumentalitás vagy éppen a politikai hatalom jelentik számára a méltóságot és a fenséget.

Az élő hitnek nincsenek kellékei. Nincsenek jelvényei. Nincsenek talizmánjai és nincsenek gurujai. **Az élő hit Isten jelenlétében létezik, teljes bizalommal a legképtelenebb helyzetekben. Belátja, hogy Isten nem jót akar neki, csak azt, ami javára válik. Ebből fakad a bizalma. Ez az egyetlen talapzat, mely nem a múltó világra épül...**

Geiger Miklós

2024-RE TERVEZETT TÁBORAINK

Június 24-27. (Óbánya) ■ GYERMEK- ÉS IFJÚSÁGI TÁBOR

Információ: Pongrácz Róbert (pongorobert@gmail.com; 20/823-3601)

Július 1-5. (Siófok – Kiliti városrész) ■ TOLERANCIATÁBOR I.

Részvételi díjak: – sérült barátainknak 25 000 Ft/fő (támogatás nagyon indokolt esetben igényelhető)
– segítőknak ingyenes, önkéntes hozzájárulás lehetséges

Információ: Aradiné Kadlicskó Edina (aradiek@gmail.com; 20/569-7610)

Július 1-7. (Elek, Eleki Életmódközpont) ■ NAGY KÜZDELEM-TÁBOR

Jelentkezési határidő: 2024. június 15. (Részvételi díj: 72 000 Ft/fő/tábor)

Táborvezető: dr. Kovács Zsolt, Somogyi Lehel

Információ: elekivendeghaz@gmail.com; 20/400-8646

Július 7-11. (Kiszombor) ■ REHABILITÁCIÓS ÉS BIBLIA-ISMERETI TÁBOR

Táborvezető: Nagy Sándor, Vankó Zsuzsa

Információ: Kegyes Jánosné Padi Krisztina (padikr@gmail.com; 20/222-5830)

Július 14-19. (Agárd, Garden Szálló) ■ CSALÁDOS, KÉZMŰVES- ÉS TIZENÉVESTÁBOR

Táborvezető: Balogh Gábor

Információ: Balogh Gábor (b.gbr@icloud.com; 20/379-6019)

Táborunk ad helyet idén is a tizenévestábornak, számukra külön program készül

Információ: Kolozsi Márk (kolozsi.mark18@gmail.com; 30/270-4744)

Július 21-26. (Orfű, Rácz Tanya) ■ FŐISKOLAI TÁBOR

Táborvezető: Kiss Andrea

Információ: Kiss Andrea (kiss.andrea@sola.hu; 70/944-7825)

Július 21-28. (Agárd, Garden Szálló) ■ TOLERANCIATÁBOR II.

Részvételi díjak: – sérült barátainknak 35 000 Ft/fő (támogatás nagyon indokolt esetben igényelhető)
– segítőknak ingyenes, önkéntes hozzájárulás lehetséges

Információ: Aradiné Kadlicskó Edina (aradiek@gmail.com; 20/569-7610; Facebook: Aradiné Kadlicskó Edina)

Július 29. – augusztus 4. (Bér, Andezit Hotel) ■ ÉLETMÓDTÁBOR

Jelentkezési határidő: 2024. május 30. (Részvételi díj: 72 000 Ft/fő/tábor)

Táborvezető: dr. Pásztor Judit, Somogyi Lehel

Információ: elekivendeghaz@gmail.com; 20/400-8646

Augusztus 11-18. (Kőszeg) ■ ZENEI TÁBOR

Táborvezetők: Vigh Ágnes, Holló Péter

Információ: Vigh Ágnes (vigh.agnes@gmail.com; 20/379-6250)

Augusztus 20-25. (Háromhuta) ■ IFJÚSÁGI TÁBOR

Információ: Borbély Miklós (ifjjelentkezesek@gmail.com)

Augusztus 25-26. (Biatorbágy) ■ ADVENTTÁBOR

Információ: Pintér Klára (pinterklara2@gmail.com; 20/569-7625)

A BIK és a Spalding Kiadó könyvajánlata

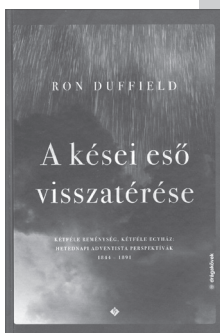
www.bikkiado.hu

Jean Zurcher
TESTVÉRÜNK LETT

Az adventista krisztológia százötven éve, a Krisztus testtételezéséről szóló adventista tanítás történetét vizsgálva Jean Zurcher annak eredetét nyomozza, hogy tisztázza: mi volt ebben a kérdésben a kiindulópont, és ezt hogyan váltotta fel egyre inkább a homály és a zűrzavar. A könyv a Biblia segítségével hívásával mutatja az utat, hogy rátalálhassunk arra az „arany kötélre, amely lelkünket Krisztushoz, általa pedig Istenhez köti” (Ellen G. White).

(255 oldal, keménytáblás, Hetedik Kiadó) **Ára: 4500 Ft**

Ron Duffield
A KÉSEI ESŐ VISSZATÉRÉSE

A h. n. adventista egyház történetének legvitatottabb időszaka az 1888-as minneapolis-i generálkonferencia és az a köré szerveződő események. Értelmezések feszülnek egymásnak arról, hogy mit – és mit nem – foglalt magában az ekkor és az azt követő években elhangzott üzenet. Ron Duffield gazdagon dokumentált munkájában a teológus és az oknyomozó történész szívósságával deríti fel a cselekmények szálait, helyezi egymás mellé a kirakós darabjait.

(365 oldal, keménytáblás, Hetedik Kiadó) **Ára: 4300 Ft**

Dr. Neil Nedley
A GONDOLKODÁS ELVESZTETT MŰVÉSZETE

Hogyan javíthatjuk érzelmi intelligenciánkat, és hogyan juthatunk szellemi teljesítőképességünk csúcsára?

„A gondolkodás elvesztett művészete” egyedülálló eszköz, amelyet felhasználhatunk mentális teljesítményünk, érzelmi intelligenciánk és az élettel való megelégedettségünk javítására – gyakorlati és mindent felölelő módon.

(428 oldal, keménytáblás, BIK Könyvkiadó) **Ára: 4 500 Ft**

A kötetek megrendelhetők:

BIK Kiadó

a www.bikkiado.hu honlapon

Egyéb elérhetőségeink:

megrendeles@bikkiado.hu

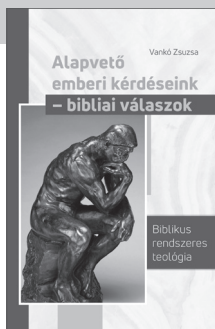
tel. 06-20/379-6020

Spalding Alapítvány

spalding@sola.hu

tel. 06-20/569-7510

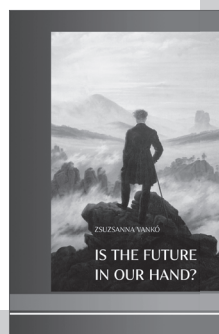
06-20/806-4450

Vankó Zsuzsa
ALAPVETŐ EMBERI KÉRDÉSEINK – BIBLIAI VÁLASZOK
(Biblikus rendszeres teológia)

Kiknek ajánlott ez a könyv? Mindazoknak, akik átfogó képet szeretnének nyerni a Biblia eszmei tartalmáról. Előzetes teológiai képzettség és a Bibliában való jártasság nélkül is érthető a szöveg, és bármely keresztény felekezethez tartozó, sőt más vallású vagy világnézetű olvasó is kézbe veheti e tematikus felépítésű bibliai olvasókönyvet. Az idézett bibliai igékhez csupán annyi összekötő szöveg kapcsolódik, amennyit az egyes kijelentések közötti logikai összefüggés felmutatása kíván.

(392 oldal, keménytáblás, Spalding Alapítvány) **Ára: 3000 Ft**

Zsuzsa Vankó
IS THE FUTURE IN OUR HAND?

A kötet arra a kérdésre keresi a választ, hogy kezünkben van-e ténylegesen a jövő alakításának a lehetősége? Ha pedig nincs – már nincs vagy eleve nem is volt –, kiszámítható-e, megismerhető-e valamilyen módon, hogy mi várható? Megtudható-e, hogy mi következik ránk, és a mi generációnkon túl azokra, akiknek a sorsa a legközvetlenebbül érint minket – gyermekeinkre és unokáinkra? Létezik valamilyen isteni kinyilatkoztatás a jövőre vonatkozóan? És ha igen, van-e annak valamilyen felfogható, racionális alapja? A kötet a *Kezünkben van-e a jövő?* című, két kiadást megért kötet angol nyelvű változata.

(168 oldal, Spalding Alapítvány) **Ára: 1300 Ft**

MILYEN MEGÚJULÁSRA VAN SZÜKSÉG ISTENTISZTELETEINKET ILLETŐEN?

– Gyakorlati javaslatok –

Bevezetés.

Miért szükséges felhívni erre
gyülekezeteink figyelmét
és testvéreink együttműködését
kérni?

1. Valljuk a sola Scriptura elvet, de istentiszteleteink áhítata és rendje tekintetében nem vagyunk összhangban az Írással. Emiatt Isten nem árasztja ránk áldásait istentiszteleteinken úgy, ahogy szeretné.

2. Hisszük, hogy Isten sok megtérővel akarja és fogja szaporítani gyülekezeteinket a közeljövőben, amennyiben elhárítunk minden akadályt az útból. Erre való tekintettel is fontos, hogy istentiszteleteink, valamint egész közösségi életünk összhangba kerüljön azokkal a magas rendű igazságokkal, melyeket igehirdetéseink és irodalmunk által képviselünk. ***Akkor hatnak istentiszteleteink lelket megindítóan az érdeklődőkre is, ha nem csak az igehirdetés törekszik tisztán és a Szentlélek erejével közvetíteni Isten üzenetét, hanem az istentisztelet minden mozzanata is az Igéhez illő lesz.*** Ekkor fogja istentiszteletünk azt a benyomást tenni a jelenlévőkre, hogy Isten is jelen van, és Ő szól az egybegyűltekhez (vö. 1Kor 14,24–25).

3. Ezt a most közzétett anyagot előzetesen egyeztetjük a prédikátori karral és a tanácsadó bizottsággal is.

I. Igei mércék az istentiszteleti „szent gyülekezésekre” vonatkozóan

1. 3Móz 23,3: ***„A hetedik napon nyugalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van...”***

Megfelelnek-e ennek a mércének a mi szombati összejöveteleink, „szent gyülekezések”-e?

2. 2Móz 25,8: ***„Készítsenek nékem szent hajlékot, hogy közöttük lakozzam.”***

„Szent hajléknak” tekintjük-e az istentiszteleti helyet? Ezzel a tudattal lépünk-e be az istentiszteleti terembe?

3. Vö. Ésa 56,7; Lk 19,46: ***„Házam imádság házának hívatik minden nép számára.” Az „imádság háza” Isten jelenlétének a helye*** (vö. 1Kir 9,3; Mt 6,6).

Tudatosul-e bennünk szombati istentiszteleteinken, hogy Isten jelenlétének a helyén vagyunk, hogy „Isten titkon néz” minket, ránk figyel? Továbbá, hogy nemcsak a mi számunkra, hanem „minden nép” számára „imádság háza” kell legyen az istentiszteleti hely? Azt érezkelheti-e bármely betérő istentiszteleteinken, hogy az „imádság há-

zában”, Isten jelenlétében van? Van-e jelentősége annak, hogy gyermekeink, fiataljaink is ezt érezzék istentiszteleti összejöveteleinken?

4. Zsolt 5,8: „*Kegyelmed sokaságából házadba mehetek, leborulok szent templomodban a te félelemedben.*”

Ilyen gondolatokkal készítjük-e fel lelkünket, amikor istentiszteletre megyünk? Hálás, tiszteletteljes és örömteljes lelkülettel megyünk-e Isten házába?

5. Jel 14,7: „*Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget!*”

Megbízatusunkhoz tartozik ennek az üzenetnek hirdetése Jézus visszajövetele előtt az egész világon, minden népnek.

Olyan benyomást nyernek-e a résztvevők istentiszteleteinken, hogy mindenekelőtt a magunk számára vesszük komolyan ezt az üzenetet? Hitelessé teszi-e istentiszteleti magatartásunk számukra, hogy valóban hiszünk egy élő, szent Istenben és az Ő megbízásából közvetítjük a végidő emberiségének az örökkévaló evangéliumot a hármass angyalai üzenettel?

II. Fontos, egyértelmű bizonyágtételek e témát illetően

1. „*Isten gyakran fordítja el arcát azoktól, akik istentiszteletre gyűlnek össze, az istentisztelethez való egész viszonyulásuk miatt, a ruházat, a magaviselet és az Isten-imádás tiszteletlensége következtében... Nem engedhetünk meg magunknak semmilyen hanyagságot ezen a téren.*” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V. köt., 491–500. o.)

2. „*Sokakban nem élnek szentebb gondolatok Isten háza iránt, mint bármely más, közönséges hellyel kapcsolatban...* E tekintetben alapos változásnak kell végbemennie gyülekezeteinkben... Ezt a feladatot eddig nagyon elhanyagoltuk.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek a gyülekezetnek*, 208–210. o.)

3. „*A prédikációk hatástalanságának a legtöbb esetben az az oka, hogy az imádkozók közönyösen viselkednek Isten házában... Az istentisztelet egész ideje alatt komolyság és szent áhítatot uraljon minket, mintha a Mindenható látható jelenlétében volnánk!*”

...Vajon nem ez-e az oka annak, hogy hiányzik a komoly istenfélelem családjainkban...? Ha a gyülekezet vezetői, a prédikátorok és a nép, az apák és az anyák nem gondolkodnak helyesen mindezekről, hogyan várhatnánk el ezt a tapasztalatlan gyerekektől?” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek a gyülekezetnek*, 202–206. o.)

III. Jelenlegi gyakorlatunk ezekhez a mércékhez képest

Szégyenkezve kell szembesülnünk az alábbiakkal:

- Hangos beszélgetések, csoportosulások, jövés-menések az istentisztelet előtt és után.

- Sokan – vannak, akik rendszeresen – késve érkeznek. Nem érthető, külső körülmények miatt, hanem csak beidegződött rossz szokás, hanyagság miatt. Ha akkor érkeznek és keresnek maguknak helyet, amikor az istentisztelet már elkezdődött, az zavaró, elvonja a figyelmet az ének szövegétől vagy a szószékről hangzó gondolatokról.

- Az istentisztelet közben is könnyen elhagyják a helyüket egyesek, nem csupán elkerülhetetlen okokból. (Egy világi ünnepségen jobban meg gondolnánk, hogy mindenképpen szükséges-e felállnunk, kimennünk.)

- Többen istentisztelet közben is előveszik a kulacsukat vagy az üvegüket, hogy igyanak. Egészséges és jó szokás a bőséges vízivás, de istentisztelet közben ez nem illendő. Ihatunk egy jó pohár vizet istentisztelet előtt, és ezt követően a felnőtt embereknek, sőt a gyermekeknek sem lehet probléma egy órát vízivás nélkül eltölteni. (Kivételes esetben, egészségügyi okokból szüksé-

ge lehet valakinek erre, de akkor ez diszkrétén történjék, lehetőleg a hátsó sorban.)

- Előfordul, hogy egyesek az adománygyűjtésnél keresgélnek a táskájukban, mert nem készítették el előre tiszteletteljesen, megfontoltan adományukat. Ha pedig nem találják meg azt addigra, amire a kosárral hozzájuk érnek, akkor felállnak, utánamennék az adománygyűjtőnek, hogy utólag tegyék a kosárba.

- Az öltözködésben előforduló tiszteletlenségről, hanyagságról is sok mindent lehetne sorolni. Minden keresztény embernek fogalma kell hogy legyen arról, milyen öltözék illendő, illetve nem illendő az istentiszteleten. Ez természetesen csak a gyülekezeti tagokra vonatkozik, a vendégeket illetően a példamutatás a felelősségünk, elvárás azonban nem támaszthatunk velük szemben.

- Sajnos kevés gyermek van a gyülekezeteinkben. Ahol vannak, s netán zavaró fegyelmetlen

viselkedésük, nem hibáztathatjuk őket vagy szüleiket, ha a felnőtt gyülekezeti tagok sem viselkednek úgy, amint kellene, azaz nem teremtik meg azt az áhítatos légkört, ami a gyerekekre is hatna, amely által érzékelnék ők is, hogy az áhítatos csend megzavarása nem helyénvaló.

- Nagyon nem illő, ha egyesek felszólznak a szószékre, amikor például ki kell igazítani valamit a hirdetésnél. Fontos körülmények között összeállítani és érthetően közölni a hirdetések, hogy helyesbítésre ne legyen ok.

- Szép és jó dolog a friss virág elhelyezése a szószéken vagy az előtt. Zavaró, nem illő azonban, ha az istentisztelet megkezdése után jön előre vele valaki, és helyezi el azt.

- Az istentiszteleti hely – az épület vagy imaterem és környéke – külső rendjét, tisztán tartását illetően is lehetnek hiányosságaink. Figyeljünk oda ezekre is!

IV. Gyakorlati javaslatok

1. *Isten különös kegyelmét kell kérnünk ahhoz, hogy a gyülekezetek, illetve az egyes testvérek megértsék és magukévá tegyék e változtatások szükségességét. Beidegződött, rossz szokásokat megváltoztatni nem lehetetlen, de szükséges hozzá a lelki megalapozás, továbbá a bátor, határozott kezdés, utána pedig a folyamatos, állhatatos fáradozás, mindaddig, míg a kitűzött célt el nem érjük.*

2. Javasoljuk ezért, hogy a prédikátor vagy a gyülekezetvezető gyűjtsön maga mellé néhány testvért, akik szívügyüknek tekintik a szóban forgó megújulást. Tartsanak együtt imaórákat, kérjék Istentől, hogy a Szentlélek munkálkodjék a szíveken a meghirdetendő testvérgyűlésen, amikor azt az ügyet a gyülekezeti tagok elé terjesztik.

3. Az előkészítéshez tartozik az új feladatnak megfelelő teremdiakónus vagy teremdiakónusok kiképzése, ha szükséges, pótlólagos megválasztása. Ez az egyik alapfeltétele annak, hogy a törekvés a megújításra eredményes legyen. A reform legfontosabb pontja az áhítatos csend megteremtése, megőrzése az istentiszteleti helyen. Fontos, hogy a teremdiakónusok mindig udvariasak, tapintatosak és szívélyesek, de következetesek legyenek. Diszkréten figyelmeztetniük kell azokat a testvéreket, akik elfeledkeznek a csend, az áhítat megőrzéséről, mindaddig, míg ez mindenki számára természetessé nem válik.

4. Ezek után az előkészületek után előre meghirdetett, alkalmas időben tartott testvérgyűlésen tárjuk a testvérek elé a megújulás szükségességét, nyerjük meg együttműködésüket.

5. Mindenekelőtt arra mutassunk rá, hogy a „szombati szent gyülekezés” (3Móz 23,3) isteni rendelés. Jézus is „szokása szerint ment szombatnapon a zsinagógába” (Lk 4,16). Ha keresztények vagyunk, azaz Krisztus-követők, akkor mi is ezt tesszük.

Fájlaljuk, hogy a 2019-ben kezdődött Covid-járvány több gyülekezetben láthatóan lecsökkentette a résztvevők létszámát. Vannak, akik azóta egyáltalán nem járnak az alkalmakra vagy szinte teljesen elhagyták a szombati istentiszteletek látogatását. Hálásak vagyunk a különböző online szombatiskolák, Biblia-körök, valamint az élő adásban közvetített igehirdetések lehetőségéért. A járvány idején enyhítették ezek a személyes közösségi alkalmak hiányát, és a járvány elmúltával is hasznos élni a hétköznapon tartott online szombatiskolai csoportok, Biblia-körök lehetőségével, de ne helyettesítsék ezek a személyes részvételt a szombatiskolai istentiszteleten és a szombati igehirdetésen! (Természetesen azok a testvérek kivételek, akik egészségi állapotuk miatt vagy megfelelő közlekedési lehetőség híján nem tudnak részt venni az istentiszteleten.) Ha lehetőségünk van a személyes részvételre, ne helyettesítsük azt az úgynevezett „virtuális gyülekezettel”. Könnyen el lehet kényelmesedni ily módon. Ne felejtsük el, hogy isteni rendelésről van szó! Nem

kevesebb, hanem több személyes találkozásra, együttlétre van szükség a valódi testvéri közösség kialakulása és fenntartása érdekében.

6. Buzdítsuk a testvéreket a reformot elindító testvérgyűlésen arra is, hogy időben érkezzenek meg az istentiszteletre, a kezdés időpontjára már foglalják el helyüket. A munkahelyünkre pontosan érkezünk, mert ott ez elemi elvárás. Mennyivel inkább rá kell nevelnünk magunkat arra, hogy Isten iránti tiszteletünk kifejezéseként időben jelenjünk meg az istentiszteleten! Arra is kérleljük a testvéreket, hogy ne csak 11 órára jöjjenek, hanem a szombati istentisztelet első, elengedhetetlenül fontos részének tekintsék a szombatiskolai istentiszteleten való részvételt. Ezekre a későbbiekben is, időről időre türelmesen, szeretettel-kell bátorítani, buzdítani mindenkit!

7. Az istentisztelet illő rendje megkívánja, hogy az óravezetők helyesen mondják be az énekeket, az adománygyűjtést, valamint a hirdetéseket. Erre szolgálnak a nyomtatott úrlapok, amelyekből minden gyülekezet kapott, de ez idáig alig vannak használatban. Pedig ez hasznos, mert így elkerülhető a kapkodás, késlekedés, a lazaság, a pontatlanság.

8. A korábbi reformtörekvésekből annyi megmaradt, hogy a szolgálattevők mind egybegyűlnek az istentisztelet előtt közös imára. Mindenképpen tartsuk ezt érvényben, illetve ahol szükséges, vezessük be ezt.

9. Az említetteken kívül sok részletkérdés van még, amelyek mind fontosak a maguk helyén. Ezeket is szükséges megbeszélni a helyi gyülekezettel. Így például azt, hogy a szívélyességnek, egymás köszöntésének a csend és az áhítat megőrzése mellett is helye van, és hogy miként valósítható meg ez megfelelő módon. Megbeszélendő többek között például az is, hogy mi a legmegfelelőbb gyakorlat a közös ebédeket illetően.

Az említett fő pontokkal, valamint a részletkérdésekkel kapcsolatban újbóli áttanulmányozásra ajánljuk a 2007/3. szombatiskolai tanulmányt, amely ennél – a csupán a lényegre szorító – összefoglalónál jóval részletesebben foglalkozik az istentiszteleti megújulás ügyével.

V. Tanácsok az óravezetők számára, magyarázat az úrlapokhoz

A cél nem egy merev szabályrendszer kialakítása, arra szolgálnak ezek a tanácsok, hogy illő módon, helyes megfogalmazásban hangozzék el minden a szószékről. Az is nyilvánvaló, hogy a kisebb gyülekezetekben, a szórványcsoportokban a helyi körülményekhez képest kell hasznosítani ezekből azt, ami az adott körülmények között megvalósítható.

A) A szombatnapi istentisztelet és a szombatiskolai istentisztelet megkezdéséhez szánt úrlaphoz:

1. *Szombatnapi istentiszteletünket megkezdjük a/az ... számú ének ...-ik versével.* (Ha egy éneknek például három verse van, akkor így mondjuk be: „mindhárom versével” vagy „az ének minden versét énekeljük”!)

Azért szükséges ez a megfogalmazás: „szombatnapi istentiszteletünket megkezdjük”, mert ezzel tudatosítjuk, hogy szombat délelőtti istentiszteletünk két részből áll, ennek első része a szombatiskola. Az egész szombati szent gyülekezést kezdjük meg az első énekkel.

2. *Imádkozzunk!* Nem szükséges bemondani, hogy boruljunk le vagy térdeljünk le, mert a gyülekezet úgyis tudja, hogy így kezdjük a szombatnapi gyülekezést, és maguktól letérdelnek a résztvevők közül azok, akik csak tudnak, illetve akarnak.

3. *A szombatiskola megkezdéséhez énekeljük a/az ... számú ének ...-ik versét!*

4. *A heti szombatiskolai tanulmányt több csoportban beszéljük meg (egy csoportban beszéljük meg)!*

5. *Gyűjtsük egybe önkéntes szombatiskolai adományainkat, amelyeket ezen a héten a/az ... támogatására adunk.* Sok helyen elhagyják az adakozás céljának bemondását vagy akár magát az adománygyűjtést is, attól tartva, hogy egyesekre rosszul hathat, főleg vendégekre, ha kétszer is

adományt gyűjtünk egy délelőttön. Felesleges ez az aggodalom, ha egyértelműen elhangzik, hogy mi a rendeltetése az egyik gyűjtésnek, és mi a másoknak. Ezenkívül testvéreink miatt is fontos tudatosítani, mire történik a gyűjtés, hogy a cél ismeretében adakozzanak, amennyit tudnak, jónak látnak. Egyes osztályoknak és intézményeknek nélkülözhetetlen és fontos segítséget jelent a szombatiskolai adakozásból befolyó összeg.

6. *Imádkozzunk!* Ehhez nem szükséges hozzáfűzni semmit. Ha a gyülekezeti tagok közül kérünk fel valakit a záróimához – akár úgy, hogy kijön a szószékhez, akár úgy, hogy a helyén marad –, szükségtelen a nevét bemondani. A gyülekezeti tagok úgyis tudják, hogy ki az illető, a vendégek számára pedig nincs jelentősége a név bemondásának.

7. *A szünetet követően 11 órakor kezdődik az istentisztelet igehirdetéssel.* Nem szükséges ennél többet mondani. A csend megőrzését az istentiszteleti teremben mindenképpen meg kell tanulnunk, meg kell szoknunk, illetve a teremdiakónusoknak kell biztosítaniuk. A felszólítás a csend megőrzésére értelmetlen, hatástalan, a vendégeknek pedig

furcsa, sőt visszás lehet, ha amolyan óvodás szintű felszólítással élünk.

B) Űrlap a szombat délelőtti igehirdetés óravezetőinek

1. *Hirdetés (vagy néhány hirdetés) meghallgatásához kérem a figyelmet...* A hirdetések mindig az istentisztelet megkezdése előtt hangozzanak el, attól elkülönítve. Gondosan össze kell gyűjteni a hirdetések, és pontosan megfogalmazni azokat (mindezt akár írásban is előkészíteni), hogy ne rontsa le az istentisztelet ünnepélyességét a hiányos vagy pontatlan hirdetés. Ha könyv vagy folyóirat megjelenéséről, megvásárolhatóságáról ad hírt a hirdető, akkor semmiképpen ne mondja be ezzel együtt az árat is. (Erről majd mindenki megkapja az információt a vásárlásnál, illetve kitéhetjük a falíújságra is az árjegyzéket.)

2. *Szeretettel köszöntjük (vagy köszöntöm) a gyülekezetet!* (Adott esetben ezzel lehet kiegészíteni:) *Köszöntöm továbbá x országból vagy x gyülekezetből jelen levő testvéreinket és kedves vendégeinket! Csendes imával kezdjük meg istentiszteletünket!*

Nem szükséges ennél többet mondani, mert a gyülekezet úgyis tudja a rendet, automatikusan felállnak, a vendégek pedig magától értetődően ehhez fognak igazodni. A szolgálattevők viszont letérdelnek, ők is maguktól tudják ezt. Visszás ez a sok helyen szokásos bemondás: „Míg mi letérdelünk egy csendes imához, kérjük a gyülekezetet, felállni szíveskedjék!” Ez úgy hat, mintha azt mondanánk, hogy a szolgálattevők imájához felállva tisztelegjen a gyülekezet, holott mindenkit csendes, egyéni imára buzdítunk.

3. *Kezdjük meg istentiszteletünket a/az ... számú ének ...-ik versével!*

4. *Imádkozzunk!* Nem kell felszólítani a gyülekezetet külön: „aki tud térdeljen le” vagy „lehetőség szerint boruljunk le, a többiek pedig kérjük állva maradni”. A változásokat bevezető testvérgyűlésen kell megbeszélni a gyülekezeti tagokkal, hogy a kezdő imádságnál letérdeljen-e, vagy csak állva maradnak. Az utóbbi változat akkor lehet helyénvaló, ha szokásosan több új vendég is részt vesz az istentiszteleten. (Ugyanakkor ne kifogásoljuk, ha egyes testvérek ez esetben is letérdelnek.) Tapasztalni fogjuk, hogy a vendégek maguktól is felállnak, látva, hogy mások felállnak. Az efféle felszólítás elhagyásával kiküszöböljük azt, hogy a vendégek feszélyezve érezzék magukat, illetve azt is, hogy kényszerűségből, nem pedig lélekből, akár le is térdeljenek. (Az magától értetődő, hogy akik egészségügyi okból nem tudnak letérdelni, azok csak felállnak, vagy ha felállni sem tudnak, ülve maradnak, ezt sem kell külön bemondani.)

Ha a gyülekezeti tagok közül mondja valaki a kezdő imát – akár a szószéken, akár a maga helyén maradván –, nem szükséges a nevét bemondani, őt külön felszólítani, hiszen erről már előzetesen egyeztetés történt.

5. *Gyűjtsük egybe önkéntes hálaadományainkat!* Ne említsük a tizedet az adománygyűjtés bejelentésénél, mert ez is beletartozik a tágabb értelemben vett hálaadomány fogalmába. A gyülekezeti tagok enélkül is tudják, hogy a tizedeiket az ado-

MINDENNAPI KERESZTÉNYSÉG

mánnyal együtt helyezték a kosárba. A vendégek viszont nem tudják, hogy milyen biblikus alapon áll és mire szolgál a tizedadás. Akár visszas érzéseket és gyanakvást is keltet bennük, ha az adományok mellett a tizedet is külön említjük, mert esetleg azt gondolják, hogy ez kötelezően elvárt dolog.

6. *Ha van ének-, zene- vagy versszolgálat, szükségtelen azt bemondani. Külön felszólítás nélkül jöjjenek előre a szolgálattevők, illetve szólaljon meg a kórus vagy a zene, az előre megbeszélt sorrend szerint.* Az ünnepélyességet megtöri az ezzel kapcsolatos felesleges konferálás. Ha bemondjuk, például így: „Az igehirdetés előtt hallgassunk meg egy szolgálatot (vagy hallgassuk meg a szolgálatokat)”, akkor a vendégek ezt nem értik, nem is tudják, hogy mire utal a *szolgálat* szó.

(Jó, hogy nagyrészt kikopott már a gyakorlatból az, hogy a gyülekezetből egyesek megköszönik a szolgálatot. Istennek való szolgálatról, az iránta való hála és dicséret kifejezéséről van szó, nem kell megköszönni mindezt a jelenlevőknek, mintegy a taps helyettesítéseként.)

7. *Istentiszteletünk befejezéséül énekeljük a/az ... számú ének ...-ik versét! Ima után az ének ... és ... versét énekeljük!*

8. *Imádkozzunk!* Nem szükséges semmit hozzáfűzni ehhez sem, csakúgy, mint a kezdő imánál.

9. *Záró ének.* Nem szükséges ezt újra bemondani, de ha mégis jónak látszik, így mondjuk be: *A/az ... számú ének ... és ... versét énekeljük még befejezésül.* (Kiegészítés. A legtöbb helyen nincsen tábla, ahová kiteszik előzetesen az ének- és versszámot, ezért helyes lehet azt kétszer bemondani, hogy ne legyen tévedés.)

Több helyen bevezették a testvérek azt, hogy a záró ének elhangzása után 2–3 percnyi időre még újra leül a gyülekezet, és eközben csendesen szól a harmónium. Csak ezután állnak fel a szolgálattevők és indul meg a gyülekezeti tagok kivonulása is. Ez is hozzásegíthet ahhoz, hogy a teremben

elkerüljük az azonnali hangos beszédet és nyüzsgést a záró ének elhangzása után.

Úgyszintén helyes, ha a szolgálattevők 1–2 perccel a kezdés előtt elfoglalják helyüket a szószéken. Ez is segít a csend és az áhítat megőrzésében az istentisztelet kezdete előtt.

Nem kifogásolható az sem, ha a prédikátor vagy az óravezető röviden üdvözli a gyülekezetet, mielőtt bemondaná a kezdő éneket, például így: „Kegyelem néktek és békesség!” Az is helyénvaló lehet, ha a záró ének után ígét idézve bocsátják el a gyülekezetet. Például: Isten áldása kísérjen mindannyiunkat, békessége maradjon velünk!

Hangsúlyozzuk, hogy nem merev rend bevezetése a cél, hanem annak megvalósítása, hogy „mindenek ékesek és jó rendben legyenek” (1Kor 14,40).

Napjaink a Wildwood Életmódközpontban

(3. rész – Wildwood, egészségexpó, missziós út)

Kedves Testvérek! Bizonyára sokan tudjátok, arra éreztünk késztetést, hogy az alapkursus befejezése után maradjunk még, és végezzük el az egyik haladó kurzust is, hogy több tapasztalatot és tudást szerezzünk ezen a területen. Most már az életmódközpontban is dolgozunk, és kezeléseket is adunk. Mindezek mellett pedig továbbra is vannak tanóráink. Most tanulunk többek között az egészségügyi üzenet történetéről (adventtörténelem), a függőségekből való gyógyulásról, arról, hogyan segítsünk hathatósan embereknek az életmódváltásban, de az életmódközpont működéséről is. Ezért most egy újabb kis beszámolót küldünk mindabból, ami kimaradt az előző kurzusból, de érdemesnek látjuk megemlíteni.

Egészségexpók

Ezeket bizonyára otthon is sokan ismeritek, hiszen az Eleki Életmódközpont munkatársai a gyülekezetekkel együttműködve tartottak már sok helyen ilyet (talán az „egészségnap” kifejezés nálunk közzismertebb). Ezek olyan alkalmak, amelyek során a nyolc alapelv különböző állomásain mennek keresztül a hozzánk érkező emberek, és mindegyik standnál ingyenes felméréseket végzünk, információkat oszthatunk meg és beszélgethetünk velük. Ezenfelül persze párhuzamosan előadásokat is lehet tartani, illetve az alkalmak mindegyik részét a szükségleteknek megfelelően a vendégekhez lehet igazítani. Jó lehetőség ez arra, hogy megismerkedjünk emberekkel, és meghívjuk őket további alkalmakra. Az iskola több gyülekezettel is tartja a kapcsolatot, és keresik azokat a gyülekezeteket, akik nyitottak az egészségügyi üzenetre, emellett szívesen

veszik, ha a diákok segítenek nekik ilyen jellegű evangelizáció lebonyolításában. Így jutottunk el mi is néhány helyre.

Az első lehetőségünk egy művészeti iskolában adódott, amit egy Atlanta melletti gyülekezet szervezett a hátrányos helyzetű gyerekek támogatására. A főszervező korábban Wildwoodban tanult, és azoknak a családoknak, akik végigmentek az állomásokon, iskolatáskát, ruha- és cipőüzletekben levásárolható ajándékkupont, egyéb hasznos ajándékokat adtak át. Közel kétszáz vendég jött el az eseményre, és pozitív élmény volt mindannyiunk számára.

Nagyon rossz élményünk is volt azonban, egy másik egészségexpón, ami nem a vendégek részéről ért bennünket, hanem a szervező atlantai gyülekezetek részéről. Egy nagy család- és egészségnap programjának keretében mentünk mi is „segíteni”, ami alapjában véve egy jó kezdeményezés lehetett volna. Amint azonban odaértünk, láttuk, hogy a környezet teljesen alkalmatlan arra, hogy emberekkel beszélgessünk. Borzasztóan hangos zene szólt, olyan stílusban, ami éppenséggel bármelyik népszerű rádiócsatornából is jöhetett volna. Megpróbáltuk felállítani a kis standjainkat, de szinte senki sem jött felénk, azzal az egy-két emberrel pedig, aki mégis odatévedt hozzánk, alig lehetett kommunikálni a borzasztóan hangos „zene” miatt. Egy koreai adventista csapat ráadásul reflexológias masszázst adott közvetlen mellettünk, ami elég rosszul jött ki. Erről azt tanultuk, hogy áltudomány, ami a test szabad „energiaáramlását” akarja elősegíteni különböző reflexpontok megnyomásával, ennek viszont nincsen anatómiai alapja.

Három diáknak közölünk lehetősége volt öt (!) percben beszélni a nyolc alapelvről, utána pedig

TAPASZTALATOK

adtunk egy óra esélyt magunknak arra, hogy esetleg valaki mégis benézzon a mi standunkra, majd elmentünk. A tanárunk később bocsánatot kért tőlünk, és elmondta, hogy nem tudta a program részleteit, ha ismerte volna, nem vállalta volna el. Mondta, hogy ezután óvatosabb lesz, kikkel is dolgozik együtt. Mindenesetre tanulságos volt. Megmutatta ez is, hogy a misszióknak egyszerre kell kifelé és befelé is iránynia.

Voltunk egy női wellnessnapon is, amit egy közeli gyülekezet minden évben megszervez már egy ideje. Itt kifejezetten a helyi közösségben élő szegényebb nőket próbálják elérni. Ide értelemszerűen én nem mentem el segíteni, csak Flóra és a lányosztálytársak.

A wellnessnap itt egy általánosan bevett dolog, és elég sokat fizetnek az emberek azért, hogy masszázst, arcpakolást és egyéb szolgáltatásokat vehessenek igénybe. A gyülekezet innen vette az ihletet, és azoknak szervezték meg mindezt, akik ezt nem tudják megengedni maguknak. Olyan ingyenes szolgáltatásokat nyújtottak például, mint a fodrászat, az arc- és körömápolás, a masszázs, a cipőadomány, az ebéd stb. Volt imaszoba is, ahol lelki dolgokról lehetett beszélgetni a gyülekezet lelkészével vagy vénjeivel, ezt a legtöbb igénybe is vették. Nagyon sokan kifejezték hálájukat, különösen az ingyenes hajvágásért, az ajándék cipőkért és a finom vegetáriánus/vegán ételekért is, amelyeket a gyülekezet készített. A kb. nyolcvan jelenlévő között voltak olyanok is, akiket emberkereskedelemből szabadítottak ki. Erről az alkalomról képet sajnos nem tudunk mutatni.

Volt még a szemeszterben egy tíznapos missziós utunk is, amikor Texas államba mentünk, Dallas egyik külvárosá-

ba (McKeeney), hogy egészségexpóval és egyhetes szórólapozással készítsük elő a terepet az utána induló kéthetes Dániel könyve-sorozatnak. Nagyon szívélyes fogadtatásban volt részünk a gyülekezetben, gyülekezeti tagoknál szállásoltak el bennünket. Egy péntek este érkeztünk meg, és az első szombaton néhány ötperces egészségügyi előadást tartottunk a gyülekezetnek. Délután megtanítottuk őket, hogy hogyan segíthetnek a másnapi egészségexpón. Az azt követő hétköznapokon minden nap több órát töltöttünk szórólapozással a környéken, illetve két főzőkört is tartottunk – az egyiket a gyülekezetben, a másikat az egyik gyülekezetbe járó család házában. Érdekes, hogy az egészségnap és a szórólapozás alatt is találkoztunk egy-egy magyarul beszélő emberrel – bár egyikük már majdnem teljesen elfelejtett magyarul.

A következőkben fotókat is láthattok néhány alkalomról. A túloldali, fenti képen látható mexikói cowboyjal olyan jó kapcsolatunk alakult ki, hogy azóta eljött a wildwoodi gyülekezetbe is.

Szeretettel:

Geiger Benjámín és Flóra

Egy képen a mexikói cowboyunkkal

A texasi egészségnapon

A texasi expó helyszíne

Főzőkörön

Az alapkursus záróünnepségén

Wildwood
CENTER FOR HEALTH EVANGELISM

Joy Comes In The Morning!
Dedication Weekend

TIME: DECEMBER 15-16 FRI 7:00-8:30 PM SAT 9:00-10:50 AM SAT 11:15-12:45 PM SAT 4:30-6:00 PM	KEYNOTE SPEAKER Monet St. Juste EDEN LIFESTYLE PRESIDENT	WHERE: Wildwood SDA Church 16 LIFESTYLE LN WILDWOOD, GA 30757
---	---	--

HÁLAADÁS

Keresztségem tizenhetedik évfordulójára

Életem óráján a mutató lassacskán a hatvanötödik évhez közeledik, de mégsem csak azért szeretnék hálát adni, hogy ilyen sok évet megérhettem. Legfőképpen azt az olthatatlan vágyat szeretném megköszönni, amely hálára indít, hogy életem legfontosabb eseményéről évről évre megemlékezhessek. Hálás szívvel gondolok vissza újjászületésem napjára, 2007. május 26-ára, amikor a pécsi gyülekezetben örökkévaló szövetséget köthettem a Jóistennel. Ekkor kezdődött el számomra a mennyei időszámítás. Lelki útravalóul kapott keresztségi ígém azóta is hűséges társam, már sok nehéz helyzetben sietett a segítségemre. Így olvashatjuk a Szentírásban: „*Én, az Úr hívtalak el igazságban, és fogom kezedet, és megőrizlek...*” (Ésa 42,6)

El sem tudom mondani, hogy az eltelt tizenhét év alatt mennyiszor adott vigaszt az a tudat, hogy ha én el is engedem mennyei jó Atyám kezét, akkor sem zuhanok alá a „szakadékba”, mert az Ő keze biztosan megtart, a kételkedés és a csüggedés félelmetes mélységei fölött is. Lenyúl értem a magasból, mert számára nincs olyan lehetetlen helyzet, amiben ne tudna segíteni, sőt ahhoz is erőt ad, hogy újra és újra talpra állhassak. Kedves énekemnek, az 57-diknek a 4. verse is erről szól:

Bízva bízunk benned,
Égi szeretet:
Járja át a szívünk
Áldott meged!
Vándorlásunk útján
Fogjad a kezünk,
Égi otthonunkba
Míg megérkezünk.

Az ember éli hétköznapi életét, és egyszer csak azt veszi észre: már megint eltelt egy nap, egy

hét, egy hónap, egy év – és aztán az egész élet. Vajon közben eszembe jut-e, hogy minden pillanatban Isten végtelen kegyelméből élhetek?!

Hálalistám

Hálát adok az engem láthatatlanul körbeölelő levegőért, ami nélkül csak pár percig élhetnék.

Hálát adok a testemet tápláló ételért és a megfelelő ruházatért, mely oly sok ember számára lassan elérhetetlen luxuscikk.

Hálás vagyok a szomjúságomat csillapító ivóvízért, amely mindig a rendelkezésemre áll, nem kell érte kilométereket gyalogolnom.

Hálás vagyok a fedélért a fejem felett, a kényelmes életért, az apró mozdulatért, amellyel megérinthetem a villanykapcsolót, és máris világosság vesz körül.

Hálát adok azért, hogy van autónk, ami megkönnyíti a napi teendőink elvégzését, és hogy még üzemanyagot is tudunk vásárolni.

Hálás vagyok azért, hogy nem vagyok rászorulva mások segítségére. Hogy vannak lábaim, amelyek elvisznek, ahová csak szeretnék menni, és ahová szükséges.

Hálát adok a kezeimért, hogy munkálkodhatok velük, és megfoghatom mások kezét.

Hálát adok azért, hogy van lakásom, és dolgozhatok is, így nem kell céltalanul tölteni napjaim.

Áldott vagyok, hogy van családom, amely nélkül talán könnyebb, de biztosan szegényebb lenne az életem.

Áldott vagyok, hogy vannak jó barátaim, akik erősítenek és bátorítanak, és hálás vagyok a kevésbé jó barátaimért is, akik tükröt tartanak elém.

Hálás vagyok az időjárásért, akármilyen is legyen az, mert ha hálás vagyok, akkor nem számít, hogy esik az eső vagy fúj a szél!

Hálás vagyok az éjszakai égbolton ragyogó csillagokért, amelyekre egy jobb világ után vágyódva feltekinthetek.

Hálát adok, hogy szememmel láthatom a különböző formákat és színeket, füleimmel meg-

hallhatom a hangokat és hallgathatom a madarak énekét. Az orromért is, mellyel érezhetem a virágok édes illatát, és a nyelvemért, mellyel érezhetem az ízeket és ami a szavakat is segít megformálni. Hálás vagyok az ujjaimért, mert velük kikapinthatom a körülöttem lévő dolgokat.

Hálás vagyok az Isten által belém plántált lelkiismeretért, amely segít megkülönböztetni egymástól a jót és a rosszat.

Hálát adok a színekért, az illatokért, a hangokért, amelyek nélkül egyhangú szürkeség borítaná el csöppnyi kis világomat.

Hálát adok a nap 24 órájáért, mely megfelelő keretet ad a mindennapjaimnak, az életemnek.

Hálás vagyok a természet hihetetlenül változatos állat- és növényvilágáért, mely megörvendezteti lelkemet.

Hálás vagyok az eső után az égen tündöklő szivárványért, mely reménnyel tölti be a szívemet.

Hálát adok a pihentető alvásért, mert utána frissen indulhatok neki az újabb napnak.

Hálát adok még az élet apró örömeiért is, egy kedves mosolyért, amely segít a napi küzdelmeket könnyebben elviselhetővé tenni.

Hálás vagyok az iskoláért, ahol tanulhattam – bárcsak minden kisgyermeknek megadatna!

Hálás vagyok, amiért tudok írni, olvasni, számolni és sok egyéb ismerettel is rendelkezem, így könnyebben eligazodhatom a világ útvesztőiben.

Hálát adok, hogy Isten a létezés örömét velem is megosztotta, hogy gyermekeként szeret, hogy áldó kezét az égi magasságokból mindennap felem nyújtja.

Harmati Gyöngyi

A hatalmas ajándék

„És Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé...”

(Jelenések könyve 21,4)

Gyermekkorom békés, nyugodt boldogságban telt. Ötödik, késői gyerek voltam a családban, ahol a két nagyszülő is velünk élt, így rendkívül sok dolgot figyelhettem meg a különböző életkorú emberek sajátosságaiból. Amire örömmel emlékszem vissza, többek között az, hogy velem mindig beszélgetett vagy játszott valaki, biztonságban és boldogságban lehettem.

A félelmet sokáig nem ismertem. Az első ilyen emlékem az, amikor elkezdtem félni attól, hogy nem lesz ez mindig így, egyszer csak nem leszek körülöttem azok, akik szeretnek, és akiket én is nagyon szeretek, mert ahogy nőttem, nyilván találkoztam azzal a ténnyel, hogy az emberek egyszer csak meghalnak. Ez a téma nagyon foglalkoztatott. Sokat gondolkodtam azon, én mit tehetnék azért, hogy mindig együtt lehessenek a szerettemmel. Azt találtam ki, hogy elkezdek imádkozni a családtagjaimért, hogy ne haljanak meg, hanem vigyázzon rájuk Isten. Édesanyám egyébként is kicsi koromtól arra tanított, hogy reggel és este imádkozzam, így természetes volt, hogy a megtanult imádságok mellé odacsatoljam az én egyéni, titkos imámat. A takarót a fejemre húzva mindennap név szerint végigsoroltam a családtagjaim neveit Isten előtt.

A nagypapámhoz különösen ragaszkodtam, mert ő volt a családban a legidősebb. Szerettem hallgatni a régi történeteket, amelyeket az ő gyerekkorából idézett vissza. Mivel gazdag képzelőerővel rendelkeztem, ezért az általa elmondott eseményeket, szereplőket megjelenítettem a fejemben, és így azok számomra színes történetek-

Nagypapám: Kovács Gyula

ké váltak. Nagypapám vékony, egyre gyengébb idős emberré vált. Mindennap sétált, amin én csodálkoztam: miért is kell körbebandukolni a közeli utcákat? Ma már értem, hogy fontosnak tartotta a mozgást. Sajnos, más fizikai dolgot már nem tudott elvégezni a ház körül, de régi, jellegzetes kék köténykáját még akkor is magán viselte. Volt egy nagyon jó adottsága, hogy a látása nem romlott, ezért folyton olvasott. Mikor ismételten egy általa jól ismert könyvbe kezdett, megkérdeztem, nem unja-e, de azt szokta mondani, hogy mindig talál benne új dolgot.

Egyszer iskolából hazamenet szomorú hír várt: nagypapa elesett a közeli utcában. Berohan-

tam a szobájába, és ő ott feküdt az ágyban, az arca tele volt véres horzsolásokkal. Ledobtam az iskolatászkámat, odaszaladtam az ágyához, átöleltem, és keservesen sírtam.

Nagyon fájt őt így látnom, és hogy nem tudok segíteni, nem tudok semmit tenni azért, hogy neki jobb és könnyebb legyen. Mindenki vigasztalt, de alig lehetett megnyugtatóni.

Boldog gyermekkoromat végül beárnyékolta az a tudat, hogy hiába imádkozom érte és a többiekért, egyszer el fogom veszíteni őket. Ez viszont megtanított arra, hogy amíg csak velem lesznek, tegyek meg mindent azért, hogy könnyebb legyen nekik elviselni az öregség nehézségeit. Örültem, ha felsegíthettem az időseket a székről, az ágyról, odavittem a ruhákat, tárgyakat nekik, beszélgettem velük, megsimogattam őket, kifejeztem feléjük, mennyire szeretem őket és milyen fontosak nekem. Természetessé vált, hogy gondozni kell

őket. A mai napig, ha találkozom egy öregemmel, vagy akár csak látok messziről egy nénit vagy bácsit, mindig az a tudat van bennem, hogy őt is szerethetik, várhatják otthon, őt is megilleti a tisztelet, számára is segítséget kell nyújtani, és hogy valakinek ő is olyan fontos, mint nekem volt a papám vagy a drága jó szüleim.

Tizenhat éves voltam, mikor nagyapám meghalt. Kilenc év múlva pedig megkeresett Teremtőm, és szép lassan megtanított a Szentírásból arra, hogy ne féljek a halál tényétől, mert ez a veszteség, ami a szeretettünk halálával ér minket, nem végleges. Lesz feltámadás, és elválaszthatatlanul együtt lehetünk majd ott, ahol nem lesz gyengeség, öregedés, sérülés, betegség, halál, hanem boldog, örök élet azok számára, akik vágyanak rá, és elfogadják ezt a hatalmas ajándékot: az ÉLETET.

Írta és illusztrálta: Molnár Jutka

KERESZTSÉGEK

Örömmel számolunk be arról, hogy az utóbbi két hónap során az alábbi testvérek keresztkedtek meg:

→ Zugligetben 2024. március 17-én:

Felföldy Gábor – Bp., Zugliget; **Reitterer Dávid Imre** – Bp., Zugliget;
Andrejszki Éva – Bp., Aradi u.; **Erdős Anna Alexandra** – Bp., Bertalan Lajos u.;
Holló Gábor – Csepreg; **Kocsis Márta** – Győr; **Kokas Csaba** – Győr;
Kokas István – Győr; **ifj. Kokas István** – Győr

→ Eleken 2024. április 27-én:

Farkas Anna – Miskolc; **Varga-Balog Erika** – Békéscsaba;
Szabó-Talabér Krisztina – Kaposvár; **Dr. Szabó Zoltán** – Kaposvár

Életetekre és az evangélium terjesztéséért végzett munkátokra a Jőisten gazdag áldását kívánjuk!

„Most pedig, minekutána felszabadultatok a bűn alól, szolgálóivá lettetek pedig Istennek: megvan a gyümölcsötök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet. Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.” (Rm 6,22-23)

Nagy Amand Henrik

(2023. dec. 21. – 2024. feb. 23.)

A sírnál, a hantolás előtt az édesanya imája hangzott el az édesapa és a kistestvérek nevében is:

Mennyei Atyánk, Örökkévaló Istenünk! Szeretnénk megnyugodni erős karjaidban! Hordozz bennünket a mindennapokban, amikor úgy érezzük, hogy a nagy hiányt nem bírjuk elhordozni!

Mérhetetlenül nagy kincset bízta ránk, Amand Henriket, aki a gyönyörűségünk volt, és a boldogságunk. Igen megáldottál, és hálával fogadtuk mind az öt kedves gyermekünket Tőled. Most itt állunk a gyászban: Amand meghalt. Szeretném letenni őt a Te kezébe. Mert tudom, hogy Neked mindenek élnek. Még az én ragaszkodásomnál is erősebben él Benned Amand. Mert, Jézus, Neked még az életed sem volt drága. Erősebb a szereteted, amellyel szeretsz bennünket, a sírnál, a megaláztatásnál, az elhagyatottságnál és a halálnál. Mert egyedül Te érted igazán a mi fájdalunkat, rettegéseinket, a mi gyászuinkat Te érzed igazán. Amikor itt jártál, a földön, Te sírtál velünk, értünk. Időt szabta a halálnak, így múlóvá és erőtlenné tetted azt. Kérlek, tedd a mi szívünkben is erőtlenné a múló dolgokat, és tedd valósággá szeretetedet, a te országotat tedd időtlenné lelkünkben. Fogadj be bennünket, akik itt állunk megtört szívvel, a te békességébe, és a te védelmező szárnyaid alá vonj bennünket! Legyőzted a halált, a sötétség hatalmát megtörted, és megígérted, hogy visszajön ez a kisgyermek a halál földjéből.

Ezt szeretnénk megköszönni Neked. Szeretnénk megköszönni a kisbabánkat, és azt az időt, amit vele tölthettünk. Nagyon hálásak vagyunk érte:

Szisi és Sanyi

A temetési igehirdetés

Testvéreink, Nagy Sándor és Farkas Szimonetta két-hónapos kisfiukat veszítették el hirtelen, az úgynevezett bölcsőhalál következtében. Alábbiakban a temetésen (2024. március 14-én) elhangzott igehirdetés szövegét közöljük:

Tisztelt gyászoló család, gyászoló rokonok és mindazok, akik egybegyűltek, hogy osztozzanak a család gyászában!

Gyászistentiszteletünk alapigéjét Jeremiás próféta könyvéből idézem. A 31. fejezet 15–17. versét olvasom: „Ezt mondja az Úr: Szó hallatszott Rámában, sírás és keserves jajgatás: Ráchel siratta fiait, és nem akart megvigasztaltatni fiai felől, mert nincsenek. Ezt mondja az Úr: Tartsd vissza szodat a sírástól, szemeidet a könnyhullatástól! Mert meglesz a te cselekedet jutalma – ezt mondja az Úr –, hiszen az ellenség földjéből térnek vissza. Jövendődnek is jó reménysege legyen – ezt mondja az Úr –, mert fiaid visszajönnek az ő határaikra.”

Vigasztalást közvetít számunkra a felolvasott igeszakasz. Segíteni akar, hogy a fájdalmas vesz-

teséget feldolgozzuk, és erőt, reményt akar adni az élet küzdelmének folytatásához.

„Isten megvigasztal minket minden nyomorúságunkban” – olvassuk egy másik újszövetségi igeszakaszban (2Kor 1,4). A minden nyomorúságba a halál nyomorúsága is beletartozik. Azt is kimondhatjuk, hogy a halál mindennél nagyobb nyomorúságával szemben Istenen kívül senki sem tud valódi vigasztalást nyújtani.

Emberek részvéte, együttérzése jól eshet, bátorítást adhat, de az emberi vigasztalások nem tudnak igazán segíteni. Gyakori emberi vigasztalás például: „Meg kell nyugodnunk Isten akaratában!” A Szentírás szerint azonban – amely az Isten-ismeret egyetlen hiteles forrása – a halál egyáltalán nem Isten akarata, nem tartozik Isten teremtési rendjéhez. Nem Isten „vagdossa el” az egyes emberek életének a fonálát. A Biblia elején arról olvasunk, hogy amikor Isten megteremtette a világot, minden „igen jó” volt. Csak az úgynevezett bűneset – aminek nyomán az ember önzéssel, énközpontúsággal fertőződött – hozta be világunkba a szenvedést és a halált.

És hogyan szól Isten vigasztalása? Mit mond számunkra? Egy anyáról van szó a felolvasott igeszakaszban, aki elvesztette gyermekeit, és Isten

vigasztaló szavakkal szól hozzá. Ez a vigasztalás minden szülőnek szól, aki kisgyermekét elvesztette, anyáknak és apáknak egyaránt. Mindezekelőtt Isten mély együttérzését olvashatjuk ki ezekből a sorokból. Csakis az tudja ilyen pontos kifejezéssel, ennyire élethűen érzékelteni a kisgyermek elvesztésének fájdalmát, aki maga is átérzi ezt, együtt érez vele. Így olvastuk: „Szó halaltaszott Rámában, sírás és keserves jajgatás, Ráchel siratta fiait, és nem akart megvigasztaltatni fiai felől, mert nincsenek.”

A kisgyermek, akitől most búcsút veszünk, két hónapot élt. Szülei és kistestvérei várták, úgy örültek érkezésének, mint egy csodálatos ajándéknak. Két hónap igen rövid életidő, de ahhoz éppen elég, hogy megmutatkozzék az ő kis egyedi személyisége, és hogy hozzájön a szülők meg a kistestvérek szívéhez. A kis Amand Henrik úgynevezett bölcsőhalál következtében halt meg. Az ő számára fájdalommentes módon távozott az élők sorából, egyszerűen csak elaludt, és nem ébredt fel többet.

De miért kellett ennek így történnie? Ez a kérdés mindannyiunkban felmerül. Az bizonyos, hogy nem Isten okozta a tragédiát – amint az előbb is említettem –, de miért nem akadályozta

meg? Hiszen azt olvassuk az Írásban, hogy Isten figyelme minden földi történésre és az egyének sorsára vonatkozóan is mindenkor éber. Jézus azt mondta földi életében, hogy egy kis verebecske sem fordul le az ágról Isten tudta nélkül, anélkül, hogy Ő azt ne érzékelné, és együtt ne érezne még ezzel is. És a szülőkre vonatkozóan is érvényes az, amit a 33. zsoltárban olvasunk: „Az Úr szemmel tartja az Őt félőket, a kegyelmében bízókat.” (18. vers)

Kedves Szülők! Igen jó tapasztalat volt nekem, amikor nem sokkal a kisgyermek halála után meglátogattalak benneteket, és azt láttam, hogy ti nem számonkérően tettétek fel Istennek a „miért” kérdést, hanem inkább így: „Vajon mire akar tanítani minket Isten ezáltal?” Mert bizonyos, hogy rátok vonatkozóan is érvényes az, amit az Írásban olvasunk: „Azoknak, akik Istent szeretik, minden együttmunkálkodik a jóra” – arra a legfőbb jóra, hogy a Krisztushoz való hasonlóságot elérjék. Az is érvényes továbbá, amit egy másik zsoltárigé mond: „Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, akik szövetségét és bizonyosságait megtartják.”

Lehet, hogy még ebben az életben megkapjátok a választ a „miért”-re, és akkor az csak nektek szól, csak ti fogjátok azt érteni... Az is lehet, hogy csak Jézus visszajövetele után, Isten országában lesz világos számotokra, hogy miért engedte meg mindezt Isten, de akkor már egészen bizonyosan. Amint egy keresztény ének szépen fogalmaz: „Hogy Isten mindent jól intéz, megérted majd, ha célhoz érsz.”

Az együttérzésen túl azonban egy határozott ígéretet is tartalmaz Istennek az a vigasztalása, amit felolvastunk. A halál csak emberi lehetőségeink szerint végpont, csak emberi szempontból visszafordíthatatlan tragédia. Jézus mondta földi életében: „Ne csodálkozzatok ezen, eljön az óra, amikor mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijönnek, akik a jót cselekedték, az élet feltámadására, és akik a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.” A kisgyermek jöven-

dő sorsa – akik még sem jót, sem gonoszt nem cselekedtek, életkoruknál, helyzetüknél fogva – a szüleik jövődő sorsához van kötve. Ha a szülők a végítéletben abban a kegyelemben részesülnek, hogy az *élők feltámadásának* részesei lesznek, akkor velük együtt támad fel kisgyermekük is. A viszontlátás reális reménység tehát! S igaz az az íge is, hogy ha Isten *megsebez* – megenged valami nagyon fájdalmas, nehéz dolgot az életünkben –, akkor *Ő be is kötöz* (Jób 5,18).

És én szívemből kívánom nektek, hogy tapasztaljátok: Isten bekötözi ezt a sebet még ebben az életben. Az az ígéret pedig, hogy viszontlátás van Jézus visszajövetelekor és örök élet az újjáteremtett Földön, Isten országában, tegye számotokra még értékesebbé, még vonzóbbá Jézus végső szabadító visszajövetelének az ígéretét és az újjáteremtett Föld, az örök élet reménységét! Ámen.

Imádkozzunk!

Szerető mennyei Atyánk!

Hozzad jövünk Jézus Krisztus nevében, és szeretnénk megköszönni, hogy minden nyomorúságunkban van vigasztalásod számunkra. És köszönjük azt is, Urunk, hogy ha igazán megismerünk Téged, bizalmunk rendíthetetlené válik Benned, és hitünk kiállja még az ilyen nagyon fájdalmas, szigorú próbákat is.

Kérünk, add meg ezt a szülőknek! Add, hogy a kistestvérek életében is úgy maradjon meg ez az emlék – amellet, hogy ők a gyermekkor boldogságában nőnek majd fel –, hogy mindig emlékeztesse őket valamiképpen a viszontlátás vágyára, és arra, hogy az életet komolyan vegyék.

Kérünk, Urunk, áldj meg minket mindannyiunkat is, akik itt vagyunk e kis koporsó körül, és add, hogy mi is gondoljunk arra, hogy a halál csak emberileg a végpont. Mert „mindazok, akik a koporsókban vannak”, mindazok, akik meghaltak, meghallják majd Krisztus szavát. Segíts, Urunk, úgy élni ezen a Földön, hogy ott legyen szívünkben a feltámadás és a viszontlátás boldog reménysége! Ámen.

Megemlékezés Szerencsi Pálné Zolnai Mária Magdolna testvérünkről (1926–2024)

Kislánykoromtól fogva ismertem őt. Férjével együtt a kispesti gyülekezetbe jártak a múlt század '50-es éveinek elején, amikor mi – édesanyám és hárman gyermekei – a gyülekezet melletti lakásban laktunk, így hetenként találkoztunk. Emlékezetem szerint 40–50 tagja lehetett akkor a gyülekezetnek, és egy nagyon aktív, szeretetteljes közösség volt.

Mint testvérnőnk születési dátumából látható, ő a még közel száz évvel ezelőtti adventizmust is ismerte. Férjhezmenetele előtt az adventista közösség Németvölgyi úti nyomdájában és kiadóhivatalában dolgozott, egészen addig, míg a '40-es évek vége felé nem államosították azt. Ő tehát még ismerte Gyarmati Béla testvérünket, a kiadóhivatal vezetőjét és sok más régi prédikátort is rajta kívül.

Lelkes, hűséges tagjai voltak a kispesti gyülekezetnek férjével együtt, aki talpig becsületes, érzékeny lelkű, mélyen hívő ember volt, és verseket is írt. A Ganz-MÁVAG-nál dolgozott megbecsült, kiváló dolgozóként.

Szeretnék feleleveníteni egy emléket Szerencsi Pálné testvérünkkel kapcsolatban:

Több éve házasok voltak, de gyermekük még nem volt. Ezért az én nálam négy évvel fiatalabb öcsémet, úgymond, „kölcsonkénték” időnként egy-egy hétre. Ők Pestlőrincen laktak, és elvittek Öcsit szombaton magukkal, majd mikor a következő héten jöttek a péntek esti istentiszteletre, visszahozták.

Édesanyám nagyon nehéz anyagi körülmények között nevelt minket, hármunkat. Úgy próbált némi pénzt keresni, hogy erszényeket, táskákat varrt különlegesen szép kivitelben, s ezeket a gyülekezeti tagok segítették eladni szomszédaiknak

vagy a munkahelyükön. Történt egyszer, hogy olyan mennyiséget adtak el ezekből a termékekből a testvérek, hogy édesanyámnak jelentősebb bevétele lett belőle. Elhatározta, hogy megveszi belőle mindhárom gyermekének életük első új ruháját. Öcsi akkor éppen megint „kölcsonben” volt Szerencsiéknél. Így csak a nővéremet és engem vitt el az áruházba.

A matróruha számított akkor szép ünnepi ruhának, ilyet vett nekünk. Valahogy elnézte azonban az árat, és mikor a pénztárnál fizetni akart, kiderült, hogy nem maradt elég pénze ahhoz, hogy Öcsinek is vegyen új ruhát. Így az örömben szomorúság vegyült, mert aggódott, hogy ha Öcsit hazahozzák pénteken, rosszul eshet neki, ha látja, hogy nővéreinek új ruhájuk van, ő viszont nem kapott. Édesanyánk a fülünk hallatára sóhajtozott, hogy reméli, a Jóisten majd megvigasztalja Öcsit valamiképpen.

Amikor pénteken édesanyám kiment kaput nyitni, mert Szerencsiék megérkeztek öcsémmel még jóval az istentisztelet előtt, Öcsi már mesziről kiabált: „Anyuka, anyuka, nézd meg, milyen ruha van rajtam!” Egy szép, új, sötétkék öltönyben volt, majdnem olyan volt, mint a mi sötétkék matróruháink. Szerencsi Mariska – ahogy őt mindenki hívta – mosolyogva mondta anyukámnak: „Pali meghozta a fizetést, és én gondoltam egyet, elvittem Öcsikét az áruházba, és vettem neki egy új ruhát!”

A későbbiekben is szerettük egymást, de már nem találkoztunk gyakran, mert mi elköltöztünk Kispestről. A kisperesti gyülekezet is sok viszonytagságon ment át, majd meg is szűnt. Amikor tanulmányaim befejeztével én a közösség szolgálatába léptem, újra felvettük a kapcsolatot a Szerencsi házaspárral. Ők továbbra is Lőrincen laktak, és nagy örömeinkre egy Péter Pál nevű kisfiuk is született.

Az apa, Szerencsi Pál viszonylag fiatalon, 1990-ben meghalt. Felesége ezután még 34 évet élt özvegységben. Az utolsó évei igen nehéz körülmények között teltek. Hite, hűsége azonban eleven és erős maradt. Ahányszor csak meglátogattam ebben az időben, noha már 90 éven felül volt, mindig úgy találtam, hogy mellette volt a szombatiskolai tanulmány kijegyzetelve. Azt is mesélte nekem, hogy ki mindenkinek ajándékozott evangelizációs irodalmat az utcájukban.

Nem mulaszthatom el, hogy hálásan megemlékezzem Bányai Judit testvérünkről, aki Szerencsi Mariska életének utolsó szakaszában ápolónőként minden másnap meglátogatta őt, saját költségén gondoskodott élelme kiegészítéséről, valamint ápolta, kötözte sebesült lábát. Szomszédjában is testvérek laknak, a Benkő család. A már szintén idős, özvegyen maradt Iluska, aki valamikor szintén a kisperesti gyülekezet tagja volt, ugyancsak gondoskodott Mariskáról, amennyire csak tudott. Engem is felhívott időnként, beszámolt testvérnőnk helyzetéről, és tájékoztatott arról, hogy miben lenne szükséges segíteni neki.

Testvérnőnk temetését a gyülekezetnek kellett intéznie, mivel egyetlen fia mintegy két évvel korábban agyvérzést kapott, és maga is ápolásra, segítségre szoruló állapotban van, így a temetésre sem tudott eljönni.

Ezzel az igével búcsúzzunk testvérnőnktől: *„Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mert megnyugosznak fáradtságuktól, és cselekedeteik követik őket.”* (Jel 14,13)

Vankó Zsuzsa

Morva Kálmánné Heizler Ágota

(1944. nov. 8. – 2023. dec. 19.)

Ágota testvérünk, akit mindannyian Áginak szólítottunk, Kercseligeten, egy aprócska Somogy megyei településen 1944. november 8-án látta meg a napvilágot. Egyetlen gyermekként nevelkedett fel a szülői házban. A második világháború ínséges, félelmetesen nehéz éveit a családnak német származása miatt a kitelepítés minden rémségével szembe kellett néznie. Mindezek ellenére az isteni gondviselésnek köszönhetően a család mégis Kercseligeten maradhatott, ritka kivételként abban az időben. Ági ebben a kis faluban járta ki az általános iskolát, színjeles tanulóként. Ezután elvégezte a gyors- és gépíró iskolát, majd évekkel később sikeres érettségi vizsgát tett. Édesanyjának köszönhetően gyermekkorától a légkörben telt el. Ági római katolikus családba született, vallásukat rendszeresen gyakorolták. Minden vasárnap templomba jártak misét hallgatni. Testvérünk mellé a Jóisten Morva Kálmán személyében küldött egy hozzáillő segítőtársat, akivel Kercseligeten, 1963. február 5-én kötötte össze az életét. Három gyermekük született, de elsőként világra jött kislányát sajnos háromhetes korában elveszítette. Ezáltal olyan fájdalmas

veszteséggel kellett megküzdenie, amely minden édesanyát a legmélyebben érint.

A Jóisten áldásaként a család gyarapodott még egy egészséges kislánnyal és egy kisfiúval is. Ők már felnőttek, és fia révén három fiúunoka is érkezett a családba. A szomszédos településen, Nagyberekiben a saját kezükkel felépített családi házba házasságkötésük után nem sokkal be is költözhetek. Ági nagyon szerette a kertjüket, a természet közelsége lelkét Istenhez emelte fel. Kedvenc énekét, a 218-as számút naponta elénekelte:

„Itt a szívem, égi Atyám, Tiéd egész életem,
Munkáld, formáld kedved szerint,
Hogy az üdvöt elnyerjem...!”

A beleszületés általi és egész kisgyermekkorától fiatal felnőtt koráig gyakorolt katolikus vallása számára lassan kiüresedett, élettelené vált. Elmaradtak a vasárnapi miselátogatások, és egy kívülálló számára úgy tűnhetett, hogy élete következő harminc éve látszólag Isten nélkül telt el. Az Úr azonban nem felejtkezett el teremtményéről, és látva szíve vágyakozását, már előre elkészítette számára a kimenekedés útját. Azokban az

időkből kezdődött el Reisinger János *Látók, szölgatok!* című előadás-sorozata a televízióban. Ezek a bibliai előadások felébresztették a lelki szunynyadásból, és férjével együtt örömmel kezdték el hallgatni az előadásokat. Remény ébredt a lelkében, úgy érezte, hogy egy új kezdet nyílik meg előtte. Az előadások után lehetőség nyílt telefonon kérdéseket feltenni. Az itt kapott válaszok, bibliai igék alapján kezdte a Szentírás nehezen érthető részeit más megvilágításban szemlélni. A lelkét kínzó kérdésekre megnyugtató válaszok érkeztek.

Jánossal felvették a kapcsolatot, és meghívták őt a házukba. János elfogadta a meghívást. A hosszú beszélgetések beérlelték benne a döntést, hogy ad még egy esélyt Isten szavának, és bekapcsolódik a lakóhelyéhez közeli városokban, Dombóváron és Kaposváron tartott bibliai előadás-sorozatokba. Ágiban ezek hatására és a Szentlélek halk késztetései engedve megérlelődött az a döntés, hogy szeretne a Keresztény Advent Közösséghez tartozni. Ezt a szívből, lélekből jövő elhatározását keresztségével pecsételte meg. Egervári Oszkár merítette be Ágit és a férjét is, Budapesten, 2003. február 25-én. Testvérünk lelki útavalóul kapott keresztségi igéje Ésaías próféta könyvének 43. fejezetében így hangzik: „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!*”

A küzdelmes évtizedek nem múltak el nyomtalanul. A betegségek Ágit sem kerülték el, de Isten hathatós segítségével elhordozta őket. Átesett egy térdműtéten, majd annak következményét is békésen viselte. Évekkel később már botra támaszkodva, állandó fájdalokkal küszködve tudott csak járni. 2017-ben rosszindulatú dagana-tot diagnosztizáltak a szervezetében, de lelkében mindvégig erős maradt. Rábízta életét, betegség kimenetelét Teremtőjére, bárhogy alakuljon is. Hite nem rendült meg a súlyos műtét, illetve az azt követő radikális kezelése során sem. Mosolyogva, türelmesen, másokat bátorítva viselte a megpróbáltatásokat, és a nagy Orvos segítségével meggyógyult, ereje megújult.

Az évek múltával Ági testvérünk egészsége hanyatlásnak indult, egyre gyengébb lett. Már nem tudott vidékről beutazni és személyesen részt venni a szombati istentiszteleteken, de az internet segítségével, a 8×8-as csatornán rendszeresen velünk volt szombatonként.

Betegségében férje és a család minden tagja rendszeresen segítette, látogatta. Lánya is szeretettel gondozta, mindenben a támasza volt. Valahányszor csak megtehetette, hetekre odaköltözött hozzájuk.

Testvérünk a kaposvári gyülekezet egyik szombatiskolai tanítója volt. Szolgálatát mindig lelkiismeretesen, jól felkészülten látta el. Isten Igéjét hűségesen, imádságos lélekkel és alázatosan „nyitotta meg”. Egész lényéből sugárzott a szeretet és az a mély meggyőződés, hogy a Biblia valóságosan Isten szava.

Megemlítem még vendégszeretetét is: mindig örömmel fogadott bennünket, ha meglátogattuk. Az imaheti alkalmakon is megnyitotta a házát előttünk. Ha az időjárás megengedte, mindig kimentünk hatalmas, szépen gondozott kertjébe sétálni egyet. Gyönyörködhattünk a fóliasátorban nevelkedett növényekben is, egy valóságos kis édenkertben jártunk ilyenkor.

Életének utolsó napjait kórházban töltötte, sajnos a tüdőgyulladással már nem tudott a szervezete megbirkózni. Hála legyen az Úrnak, amiért lerövidítette szenvedéseit. Testvérünk 2023. december 19-én csendesen elaludt a dombóvári kórházban.

A kercesligeti temetőben, a családi sírboltban helyezték el hamvait 2024. január 10-én, ragyogó napsütéses időben.

„Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugszanak az ő fáradtságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket.” (Jel 14,13)

A boldog viszontlátás reményében búcsúzunk szeretett testvérünkötől!

*A kaposvári gyülekezet nevében:
Harmati Gyöngyi*

Özv. Szóke Jánosné Viki néni (1931-2024)

Viki néni – ahogy magunk között mindig szólítottuk – siófoki gyülekezetünk melegszívú, kedves tagja volt. Fiatalon, húszévesen keresztelkedett meg. Házasságából három gyermeke született. Aránylag korán elvesztette férjét, és később nagy fájdalomra fiát is. De mindezt türelmes megadással, hittel hordozta. Négyszemközti beszélgetéseinkben időnként kifejezte óhaját lányai és unokái megtéréséért.

Hűséges testvérünk volt hosszú évtizedeken át – egészségben, betegségben. Példaértékű volt magatartása és jóakarata a gyülekezetünkben. Gyermekei és unokái is szeretetteljes törődéssel vették körül. Amikor idősebb korában rosszindulatú el-

Lévai Béláné Berendi Etelka (1937–2024)

„Tudom, kinek hittem...” (2Tim 1,12)

Lévai Béláné született Berendi Etelka – a családnak, testvéreknek, ismerősöknek Jutka néni – váratlanul, életének 87. évében, 2024. március 3-án hunyt el.

Életútját sok nehézség, megpróbáltatás, de sok boldogság is jellemezte. 1937. szeptember 26-án született, gyermekként élte meg a második világháborút, majd felnőtt fejjel az '56-os forradalmat. Testvéreivel együtt Angyalföldön, a Hétházban nevelkedett, itt ismerte meg élete párját, Bélát is. Egy leánygyermekük született, Judit.

Pedagógusi pályáját vidéki kisiskolában kezdte, a forradalom után tért vissza Budapestre. Újpesten, majd Újbudán, alsó tagozatban tanított. Kollégái tisztelték, szerették, munkája elismeréseként igazgatóhelyettesi megbízást is kapott. Szerette a hivatását, még nyugdíjasként is örömmel visszajárt tanítani, később pedig hosszú éveken át tanította otthon testvéreink gyermekeit.

A 2000-es évek elején került kapcsolatba közösségünkkel. Szerette, nagyra értékelte az Igét, örömmel, buzgalommal kutatta a Szentírást. Meghatározó esemény volt számára, amikor először vett részt a törökkoppányi Biblia-táborunkban. Keresztségére készülve sok-sok örömteli órát töltöttünk együtt az Ige tanulmányozásával. 2006-ban boldog örömmel kötött szövetséget Istennel, és a Széchenyi-hegyi, majd az Aradi utcai gyülekezet tagja lett. Aktív gyülekezeti tagként Jutka néni élő hite a gyakorlatban, tettekben is megnyilvánult. 2008-ban már szombatiskolai tanító, később a misszióbizottság vezetője lett. Szívégye volt az evangélium terjesztése, hogy minél többen megismerhessék azt a kincset, amelyre ő rátalált a Bibliában. Élete végéig segítő- és szolgálatkész volt, fürge, ügyes és készséges. Amit elvállalt, azt hűségesen végezte.

változás kezdődött a homlokán, akkor sem hallottuk panaszkodni. Ő volt a legidősebb beteg a kaposvári onkológián.

Végelgyengülésének híre–gondviselés szerűen néhány órán belül eljutott a gyülekezetünkhöz is, így volt alkalmunk még elköszönni tőle. Halála előtti óráiban is tudtunk vele „beszélgetni”. Látuk, hogy nehezebb esik a beszéd, ezért kértük, hogy csak a fejével intsen. Arra a kérdésre, hogy vannak-e fájdalmai, rázta a fejét. Hisszük, hogy ez is Isten ajándéka volt számára, de nekünk is! Körülbelül három órával később jelezték lányai, hogy csendesen elaludt.

Búcsúztatására a rossz idő ellenére nagy sereg hozzátartozó, ismerős jött el. Unokái, dédunokái különösen értő tekintettel figyeltek Jézus ígéreteré: „*Ne csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a koporsóban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijönnek, akik a jót cselekedték az élet feltámadására, akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.*” (Jn 5,28–29)

Hiányozni fogsz, Viki néni!

BÚCSÚZUNK

Tudatosan figyelt az egészségére, követve Isten erre vonatkozó útmutatásait, szinte soha nem volt beteg. Lánykorában kézilabdázott, idősebb korában is túrázott, párjával együtt járta a hegyeket, az erdőt, mezőt. Férje halála után lányával és unokájával fedezte fel Magyarország csodaszép településeit és Európa városait. Izgatottan készült minden útra. Szeretett repülni, élvezte az utazást, nyitott volt minden új élményre.

Nagyon fontos volt számára a közösség és a család. Szolgáló életet élt, másokért tevékenykedett, így volt boldog és teljes az élete. A család szavait idézve: „Oly sok szeretetet, kedvességet, boldogságot kaptunk tőle, ami, mint egy elem, folyamatosan feltöltötte szívünket, lelkünket.”

Ez év februárjában Jutka néni tüdőgyulladásra kapott. Hol jobban lett, hol rosszabbul volt, majd pár hét után kórházba került. Halála előtt egy héttel beszéltem vele utoljára, akkor már nagyon nehezen vette, kapkodta a levegőt, szinte alig tudott beszélni a fulladástól, mégis csodálatos volt, amit mondott: lehet, hogy meghal, ebben teljesen megnyugodott, azonban ő magától nem akarja feladni. De legyen meg az Úr akarata! Ezt követően intenzív osztályra került, és egy hét múlva Krisztusba, az ő személyes Megváltójába vetett hitben hunyt el. Utolsó beszélgetésünkön gyengülő hangján is ez a hit és remény szólalt meg: „*Tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy Ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.*” (2Tim 1,12)

Olyan megnyugtató ebben a hitben visszamemlékezni Jutka nénire, bízva abban, hogy Jézus visszajövetelekor ismét találkozhatunk, és örökre együtt lehetünk.

Vigh Ágnes

Kürtszó – Negyedévenkénti gyülekezeti folyóirat

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja a Bibliaiskolák Közössége
Felelős kiadó: a Keresztény Advent Közösség elnöke, valamint a Bibliaiskolák Közössége elnöke

Szerkesztőbizottság: Buda Júlia, Fodor Albert, Udvarhelyi Valéria, Vankó Zsuzsa

Elérhetőségeink: www.kerak.hu/dokumentumtar; e-mail: kurtszo@kurtszo.hu

A kiadó elérhetőségei: 1181 Budapest, Reviczky Gy. u. 46.

Tel. 06-1/267-3947, 06-20/379-6020; www.bikkiado.hu; e-mail: info@bikkiado.hu

ISSN 2732-0499

Mihail Lermontov • **Imádság**

Ha sorsom néha megtapos
S bú fogja szívem át,
Elmondok egy csodálatos
Igéjű, mély imát.

Megnyugtató, áldott varázs
Árad belőle rám,
S gyógyít a szent vigasztalás,
Míg mondogatja szám.

S egyszerre nem fáj semmi sem,
Gond és bú nem sebez,
Sírok, hiszek s nehéz szívem
Oly könnyű, könnyű lesz.

(Áprily Lajos fordítása)